

اصل

۲۲۷
۵۴

نام کتاب
تاریخ مسجد حضرت
شماره عمومی
شماره خصوصی

(اخطار)

نقل از کافی نسخه مطبوعه در سنه ۱۳۳۱ (از کمال الدین نسخه مطبوعه در
سنه ۱۳۱۰) که مرحوم حاج علی نقی بطبع رسانیده است و از یکایک
سین و دهم نسخه مطبوعه در سنه ۱۳۳۶ (که آقا محمد مهدی خوش رنج
رسانیده است غیبت نعمانی و غیبت شیخ طوسی ظاهر الیک طبع است) و همچنین
کتاب اعلام الوری تألیف شیخ طبرسی صاحب تفسیر که در سنه ۱۳۰۵ تقریباً
فهرست ظاهر الیک طبع است

(تبیین)

جامع ترین کتب مؤلفه در جمع اخبار قائم سرحد که بطریقیه همانا کتاب کمال الدین
که شیخ صدوق مخبرین بابویه که در نزدیکی طبرستان است تألیف فرموده است و در آن
(۳۷۰) تقریباً در خصوص قائم سرحد و بارتقبات بویب شلا میفرماید باب نفس
علی القائم و آنکه آنانی عشرین الائمة یا اند میفرماید باب باروی عن النبی صلی
علی القائم و آنکه آنانی عشرین الائمة و همچنین تا آخر معصومین و از خصوصیات این کتاب
اینکه با حضرت عجله علیه السلام تألیف شده است چون منظور حضرت محمد بن ابی بکر است
کمال ترین کتب واقع گردیده است و تفسیر حضرت ابی ایوب و اول کتاب ذکر فرموده است

شماره قفسه: ۷۵
شماره کتاب: ۳۱۹
تاریخ ثبت: ۷۸/۹/۱۲
شماره مسلسل:

الْعَمَاءُ وَرَفِئَاتِ بَيْتِ اَبِي اَسْرَفٍ فَجَعَلْتَنِي نَبِيًّا وَاخْرَجْتَ عَلِيًّا فَجَعَلْتَنِي وَصِيًّا اَنَا اَنْتَ
مَنْفَرُ مَا يَدُ فَاِذَا اَنَا بَايَا نَوَارِ عَلِيٍّ فَاطِمَةُ وَالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنَ وَعَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدَ بْنَ
جَعْفَرٍ وَمُحَمَّدَ بْنَ جَعْفَرٍ وَعَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ وَعَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ وَالْحُسَيْنَ
عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ الْقَاسِمُ فِي وَسْطِهِمْ كَاَنَّهُ كَرَكِبٌ رَدِي فَلَكَ بَارَكٌ وَنَ
هُوْلًا قَالَ الْاَمَّةُ وَهَذَا الْقَاسِمُ الَّذِي يَجْلَلُ حِلَالُهُ وَحُجْرَةُ حَرَامِي بِهِ اَسْتَقِيمُ مِنْ اَعْدَائِي
وَهُوَ رَاحَةُ لَوْ اَبْلَاهُ وَهُوَ الَّذِي تَسْتَفِي ظُؤْبُ شَيْعَتِكَ مِنَ الظَّالِمِينَ وَالْجَاهِلِينَ وَ
الْكَافِرِينَ صَرَحَ خَيْرُكُمْ اِمَامُ دَوَارِهِمْ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ الْعَسْكَرِيُّ قَائِمُ مَوْعِدَاتِ كَهْ حَلَا
وَحَرَامِ الْهَيَّا رَايَ مَنِفَرُ مَا يَدُ دَرِصُو تَبَكُّعِلْ بَادِ مَرْوَكَاةِ وَقَاسِمُ مَوْعِدَاتِنَا مَنِفَرُ مَا
اَزَاعِدَاءُ الْهَيَّا وَبَسْبُ رَايَ دُوسْتَاخْدَا خَوَاهِدُ يُوَدُّكَ دُوسْتَاخْدَا دُرْدَاكُ هَسْتَدُ
نَطْهُو رَايَ خُسْرُ رَايَ خَوَاهِدُ دُوسْتَاخْدَا خَوَاهِدُ نَافُكُ بَوَاسِطَةِ اَنْتَقَامِكَ اَز
ظَالِمِينَ خَوَاهِدُ خُسْرُ حَلَا بِتِ بِحَسْرَتِ شَيْخِ طُوسِي (ص ۱۰۱) بِسَدِّ مُتَصَلٍ
اِنْ حَضَرَ ضَاقُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ اِنَّ اللَّهَ اخْتَارَ مِنَ النَّاسِ الْاَنْبِيَاءَ وَمِنْ الْاَنْبِيَاءِ اَكْرَمُ
وَاَحْقَابُهُ عَلِيًّا وَاخْتَارَ مِنْ عِلِّيِّ الْحَسَنَ وَاخْتَارَ مِنَ الْحَسَنِ الْاَوْصِيَاءَ نَاسِغُهُمْ
وَهُوَ ظَاهِرُهُمْ وَبَاطِنُهُمْ صَرَحَ خَيْرُكُمْ اِنْ اَبْلَاهُ دَسْبُ اِلْتِهَادُ قَاسِمُ مَوْعِدَاتِ
وَقَدْ بَيَّنَّ بِرَأْسِ حَدِيثِ شَيْخِ كَالِ الدِّينِ (ص ۱۴۷) حَضَرَ دَسْبَا اَزَابَا كُرَا
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ مَا خَلَقْتُ اللَّهَ خَلْفًا اَفْضَلَ مِنْيَ نَا اَنْتَ مَنِفَرُ مَا يَدُ وَالْفَضْلُ بَعْدَكَ لَكَ يَا
قَلَامُ مِنْ بَعْدِي نَا اَنْتَ مَنِفَرُ مَا يَدُ رَابِتَا اَشْرَافُ نُوْدَا فِي كُلِّ نُوْدٍ سَطْرُ مَكْتُوبٍ عَلَيْهِ

حَدِيثُ شَيْخِ

حَدِيثُ شَيْخِ

اَسْمُ كُلِّ رَجُلٍ مِنْ اَوْصِيَاءِ اَوَّلِهِمْ عَلِيٌّ بِنَا اَبِي طَالِبٍ اَخِرُهُمْ مَهْدِيٌّ اَبِي فَرُودِيَّتِ يَا مُحَمَّدُ هُوَ
اَوْصِيَاءُكَ وَخَلْفَاؤُكَ وَغَيْرُكَ وَجَلَالُهُ لَا يَطْمَئِنُّ اِيْمُ دِيْنِي وَلَا يَطْمَئِنُّ الْاَرْضُ بِاَخِرِهِمْ
مِنْ اَعْدَائِهِ وَلَا مَلِكُهُ مُشَارِقًا لَارِضٍ وَمُعَارِبًا يَهُوًّا وَلَا يَحْزَنُ لَهُ الرِّجَاجُ وَلَا ذَلُّ لَلَّ لَلَّ لَلَّ
الصُّعُوْلُ لَا رَيْبَ فِيهِ فِي الْاَسْبَابِ وَلَا نَصْرَةَ يَجِيْدُ وَلَا مِدَّةَ يَبْلَاكَ حَتَّى يَبْعُو دَعْوَتِي وَتَجْمَعُ الْخَلْقُ
عَلَيَّ نَهْوًا ثُمَّ لَا يَبْقَى مَلِكٌ اِلَّا يُوَدِّعُ الْقَبْرَ مِنْهُ حَتَّى يَرْجِعَ اِلَيْكَ خَدَاوَدُ مَسْأَلَةٍ مَوْابِنِ اَنْوَا
اَوْصِيَاءُ نَوْهَسْتَدُ جَبِيْتَانِ وَيَبْلُغُ اَوْصِيَاءُ تُوْدِيْنِ الْهَيَّا ظَاهِرُكُمْ وَبُؤْ اَخِرِينَ زَعِيْنُ
اَزَلُوْتُ دَسْمَا الْهَيَّا نَا اَنْتَ مَنِفَرُ مَا يَدُ اَمَامُ سُلْطَنِ شَرْقٍ وَغَرْبِ عَالَمٍ اَوْ بَادِ رَايَ
مَنْفَرُ مَا يَدُ وَكَرْدُ فَنَكْشَا عَالَمِ رَايَ دِلِيلُ مَسْأَلَةٍ خَوَاهِدُ مَوْعِدَاتِ دَارِ نَفَاةٍ مَسْأَلَةٍ
اَسْبَابُهُ وَنَسَائِلُ ظَاهِرُهُمْ فَخِ وَسُلْطَنُ اَبْرَايَ مَخْصَرُ خَدَاوَدُ مَسْأَلَةٍ مَنِفَرُ مَا يَدُ كَهْ حَلَا
وَدَعْبُ دَرِصُو كَهْ اَرْجَايَ دَرِجْدُ كَرَامُشِ فَاَنْتَ كَرْدُ كَهْ مَنِفَرُ مَا يَدُ سَائِلُ فِي فُلُوْبِ الدِّينِ كَرْدُ
الرَّغْبِ وَامْدَادُ مَنِفَرُ مَا يَدُ اَمَامُ خَوَاهِدُ دَرِجْدُ كَرَامُشِ فَاَنْتَ كَرْدُ كَهْ مَنِفَرُ مَا يَدُ بَلِي اِنْ يَنْصُرُ
وَنَقُوْا وَاَبَاؤُكُمْ مِنْ قَوْمِهِمْ هَذَا يَمْدُ كَرْدُ كَهْ مَنِفَرُ مَا يَدُ مَنِفَرُ مَا يَدُ مَنِفَرُ مَا يَدُ
سُلْطَنُ مَلِكَا اَوْ بَادِ دَرِجْدُ قِيَامُ حَدِيثِ شَيْخِ كَالِ الدِّينِ (ص ۱۵۲) اَعْلَا الْوَرْدِ
(ص ۲۳۱) اِنْ حَضَرَ اَمَامُ مُحَمَّدُ اَزَابَا كُرَا مَنِفَرُ مَا يَدُ اَسْبَابُ الشَّهَادَةِ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ فَقَالَ
مَرْجِبًا يَا اَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَحَدَّثَ مَفْصَلًا اَنْتَ اَمَّةٌ دَرِجْدُ حَضَرَ سَيِّدُ الشَّهَادَةِ رَايَ بَكَائِي
مَنِفَرُ مَا يَدُ اَبْرَايَ مَنِفَرُ مَا يَدُ اَمَّةٌ دَرِجْدُ مَخْصَرُ بِنَا مَنِفَرُ مَا يَدُ نَا اَنْتَ مَنِفَرُ مَا يَدُ اَمَامُ دَرِجْدُ
بِنَا مَنِفَرُ مَا يَدُ وَاَنَّ اللَّهَ تَعَالَى كَرَكِبٌ فِي صُلْبِهِ نَظْفَةُ دَسْمَا هَا الْحَسَنُ فَجَعَلَ نُوْرًا فِي بِلَادِهِ وَخَلَقَهُ فِي اَرْضِهِ

حَدِيثُ شَيْخِ

کما ملئت ظلما وجورا صریح است در اینکه قائم موعود پشت نه من از اولاد حسن است
 او صریح است بحدیثی که از امام دوازدهم عجل الله تعالی فرجه حدیث در هر
 کمال الدین (ص ۱۴۹) عبد الله بن عبد الله قال قال رسول الله ان الله اطلع على الارض فاجابها
 فيها ان الله مقررنا بد جعل من صلب الحسين ائمة يقومون بامري و يحفظون وصيتي
 التاسع منهم قائم اهل بيته ينظمهم بعد غيبة طوبى له وحيرة مضيلة ليعلم امر الله
 وينظمهم دين الله يؤيد بنصر الله وينصر بملائكة الله فملا الارض قسطا وعدلا كما
 ملئت جورا وظلما که تصریح مقررنا بد و صریح دوازدهم و همین از صلب حسین قائم مؤید
 است غیبت طوبی که خواهد نمود که مردم در حیرت و ضلالت و فاع مینویسند بواسطه
 طول غیبت انحضرت و بعد از غیبت ظاهر میشود و دین خدا را ظاهر میکند بپایان
 خدا و ملئکه پس زمین را پر از عدل و داد میکند و موعود که ظلم فرود گرفته است زمین را
 حدیث یازدهم کمال الدین (ص ۱۵۲) سلمان الفارسی قال دخلت على النبي فاذا
 الحسين على فخذه وبقيله وبقول انت سيد وانت امام ابن امام اخو امام و ابو
 الامم تسعة من صلبك ناسيتهم قائمهم حدیث دوازدهم کمال الدین (ص ۱۵۲)
 حضرت عسکری از ابناء کرامت حضرت امیر قال قال رسول الله باعلى لا يحبك الا
 مؤمن ولا يبغضك الا كافر نا انکه مقررنا بد فاذا مضى على قائمته الحسن امامكم
 واذا مضى قائمته الحسين امامكم تسعة من ولد الحسين فاذا بعدوا جددكم
 وخلقنا في عليكم ناسيتهم قائمهم قائم ائمة بملأ الارض قسطا وعدلا كما ملئت جورا

حدیث
 یازدهم

حدیث
 یازدهم

و طلبا اللهم لا تخل الارض من قائم منهم بحبك ظاهرا او خافيا مغورا لئلا يبطل
 دينك و حجتك و برهانك و بيناتك صریح خبر مقررنا بد که قائم موعود همین از اولاد
 حسین بن علی است و اما بعد فاذا بعدوا جددكم و خلقنا في عليكم ناسيتهم قائمهم
 کرد در برابر که زمین خالی از حجت الهی خواهد بود و حجت الهی ظاهر است و با محجوب است بحج
 غیبت از شما عدا و ناموفق که مازون شود بظهور حدیث سیزدهم کمال الدین (ص ۱۵۳)
 عن عبد الله بن عبد الله قال قال رسول الله انا سيد التبيين و علي بن ابي طالب
 سيد الوصيتين و ان اوصيا بعدك اثنا عشر اقلهم علي بن ابي طالب و اخرهم القاسم
 صریح است در اینکه قائم موعود امام دوازدهم است حدیث چهارم غیبت
 نعمانی (ص ۲۳) حدیث مفصلی است از معتز بن ابی سلمه مذکور در صفحه راجع بقرائن
 حضرت امیر که پیغمبر من و اولاد من منصوب فرمود با امامت و ولایت مؤمنین و ائمه
 در باره من و اولاد من خداوند متعال نازل فرمود پس مقررنا بد فقال سلنا
 يا رسول الله هؤلاء الايات نزلت في علي خاصة قال بل فيه وفي اوليائه الى يوم القيمة
 فقال يا رسول الله بينهم لي قال علي و اخوه و وصي و خليفته في ائمة واحد ثم ائمة
 من ولدك اولهم ابي حسن ثم ابي حسين ثم تسعة من ولد الحسين واحد بعد
 هم مع القران و القرآن معهم لا يفارقونه حتى يردوا على حوضي که صریح است در
 اتصال امام دوازدهم با امام یازدهم پس مختصر میشود در حجة ابن الحسن بالملازمة
 و نیز صریح است در اتصال امام دوازدهم بمعاد و قیامت و حوض پیغمبر در هشتاد و شصت

حدیث
 یازدهم

حدیث
 یازدهم

حدیث
 یازدهم

تَعَبٌ قَالُوا بَلْ جَرَسَ

تکاملت جوراً وظلماً که بفرج میفرماید بر غیبت پیر نجم از امام هفتم یعنی امام دوازدهم و بطول غیبت
آن حضرت و غیبت خواهد بود غیبت ثانیه طولانی خواهد بود و آنحضرت صبر میفرماید بر غیبت
موقتی که خداوندان دهند و آنجورج و ظهور **حدیث شریف** کمال الدین **ص**
اصبح بن یونس قال خرج علينا أمير المؤمنين علي بن ابي طالب ذات يوم و وضع يده في بئرانية
هو يقول خرج علينا رسول الله ذات يوم و دعه في بئر مكنا وهو يقول نا انك مبرنا بد اليه
اقول خير الخلو بعدك ليه هذا سبهم بعد الحسن ابي الحسين و بعد الحسين بعده
صليهم ائمة المسلمين و ناسهم الفاضل الذي علاه الله به الارض فو اعد عليها
فعلا بعد جوراً و علماً بعد جهلها که مبرج است در اینکه فائز مومنی صلی علیها ازاو
حسن علی است **حدیث شریف** در کاف **ص** ۲۲۱ کمال الدین **ص** ۱۸۲ غیبت شیخ
طوسی **ص** ۲۱۰ اعلام الورع **ص** ۲۳۲ اما محمد بن ارباب کرامت عن الحسن بن علي قال اقبل
المؤمنين ذات يوم و معه الحسن و سلمنا الفداء و دخل المسجد الحرام اذ اقبل رجل حسن
المهنية و اللباس فلم على امير المؤمنين ثم قال اسئلك يا امير المؤمنين عن ثلث مسائل
و مسائل اسوان بن مود بن حمره في باميا حسن جواب مسائلنا يكون حسن حسن
مسائلنا في الشخص سائل شهاب زاد بوحداثك خدا و بنوفاً و امامه
از ائمه نا امام دهم علی بن محمد بن باقر و بنان مبرنا بد و اسهد علی الحسن علی انه العام
بامر علی بن محمد و اسهد علی دخول من ولد الحسن علی لا یکنی و لا ینحی حتی یظهر امره جهلاً
الاخر عنه و السلام علیکم و رحمة الله و بركاته بن الشخص نا بد شد بن حضرت

تعیین و توضیح

[illegible]

22

29

المهدی الذی یملأها عدلا کما ملئت ظلما تکون له خیرة وغیبة یضل فیها اقوام و یطیب فیها اخری
 فقلت یا امیر المؤمنین فان هذا لکائن فقال نعم کما انه مخلوق قلت ادرك ذلك انما قال
 لک فی هذا الامر یا اصبح اولئک خبا هذه الامیر مع ابرار هذه العزرة قلت وما یكون بعد ذلك
 ثم یفعل الله ما یشاء فان له ازا داب غایبا و نهائیا یفیه و ارد شد بر حضرت مبرکین با فیم
 حضرت نامت فکرین سوال کردم از سبب فکران حضرت پس فرمود تفکر میکنم در پسری که متولد
 از پیش من که انمولود بازدهمین ارا اولاد من است که خادع عشر صفت مولودا و او است مکه شود
 که درین پرا نعل خواهد فرمود و می باشد برای انمولود غیبه که کرام میشود و دان غیب جماعتها
 هذاب میشود جماعتها پس عرض کردم این غیبت دافع خواهد شد پس فرمود بلی چنانچه خود انمولود
 مخلوق خواهد و متولد میشود هم چنین غیبت او هم باید دافع شود ای اصبح تو انمولود درک
 میکنی و انکسایم که هذاب میشود در زمان غیبت انمولود اجابا انه مرخوم هستند که با ابرار
 عزه طاهره صاحب دارند در دنیا و اخرت عرض کرد بعد از غیبت انحضرت چه خواهد فرمود
 خداوند متعال در غیبت انحضرت ارا دانی دارد بر حسب مصالح و غایات غیبت فظهر و روزی بابت
 بعینه امتداد غیبت که چه مقدار طول میکشد امتداد ظهور که چه مقدار مدت سلطنت آن
 خواهد بود این امور است بر حسب مصالح و منافع راجعه بمخلاق که خدا میداند پس در قبیل
 علم بر ما وقوع معات که لا یعلم الا هو محصل فرمایش راجع به تعین وقت نبوت سخن گفت
 چنانچه در اجابا انه یضریح فرموده اند کذب الو قانون زیرا که از برای خدا در موضوع وقت ارا دانی
 است غایبا که احد بر او مطلع خواهد بود پس صریح خبر محسوب بودن غیبت است بمدح بودن

مستفاد با امامت انحضرت در زمان غیبت تو صبح مقصود ارا دانی الله خوارق عاداته
 که بعضی ارا دانی الهیه دافع میشود ارا دانی ان یقول که کن فیکون پس مقصود ارا دانی الله اول
 غیبت انحضرت است تا ما اسم ارا دانی غیبت انحضرت و طول عمر او و حفظ جسم بدن آن
 است از غیر مردم و مثالنا ظهور انحضرت است با سلطنتی که مظهر نام سلطنت الهیه است که جمیع
 امور بنفس ارا دانی الهیه دافع میشود و اگر چه بجهلا عادات عار به درغالب فراد بشر باشد و مقصود ارا دانی الله
 مصالحی است که بر این امور مرتب میگردد از قبیل حفظ انحضرت از قتل و انشاء و کتابت و امامت
 طاهرین بدین مردم و امهال کفار بعد از وضوح حق و بیایا که این امور فلسفه غیبت و امتداد
 او است و مقصود از انما غایب غیبت غایب بمحضرت حق و نهائیا دار تکلیف و تبدل با
 جزاء است این نهائیا و دانی است که لا یعلم الا الله حدیث بیست و ششم غار در ۳۱
 عن الصادق علیه السلام عن امیر المؤمنین انه قال للحسین التاسع من ولدک هو القدر الباقی
 للدين الباسط للعدل فقال الحسين ان ذلك لکائن یا امیر المؤمنین فقال ای والدی یبت
 بالنبوۃ ولكن بعد غیبه و خبر لا یثبت فیها علی دینیه الا المخلصون المباشرون لروح البقیین
 الذین اخذ الله یشاهمهم یولایا ینبیا و کتب فی قلوبهم الایمان و ایدهم بروج منه که نصیر صفت
 همین ارا دانی الله حق قائم موعود است که غیبت میفرماید و ثابتین بر امامت انحضرت در
 غیبت مخلص هستند که روح بقیین در قلوب انما مستر گردید و با خداوند عهد
 و لایب ما را نموده اند و کشف هستند که خدا در قران مدح فرموده است انما اذا که میفرماید و کتب
 قلوبهم الایمان و ایدهم بروج منه حدیث بیست و هفتم حدیث متواتر معروف بارج ظاهر زهرا

حدیث بیست و ششم غار در ۳۱

حدیث بیست و ششم

حدیث بیست و هفتم

و اما در واقع جزا دارند در اینکه زما عینت زمان زلت و شناختن زمانه
 زمانه و مسلمین آنرا جامع مؤمنین از قدیم الایام الی الان استوار فرج و استقامت کفایت
 به بشر و انفعاد داشته دارند **الحجۃ العجبة** که مردم قبل و بعد حبس شخصیت
 ظهور و دلیل بر بطلان ظهور و نبی و انبیا و انبیا الارضی و غفلت منما سید که اگر
 ظهور است باید ظلم مرتفع گردد و این امور واقع نکردد العاقل بکفایت لاشان **حدیث**
بیست و هشتم کمال الدین (ص ۱۸) از حضرت مآ قال وجدنا صحیفه باملاء رسول
 صل الله علیه و آله و خط امیر المؤمنین علیه السلام فیها بسم الله الرحمن الرحیم هذا کتاب من
 الغیبا الحکیم و ذکر الحدیث مثله سواء **حدیث بیست و نهم** کمال الدین (ص ۱۸) علا
 الور (ص ۲۷) ان محمد بن علی جمع ولده ثم اخرج کتابا الیه بخط علی علیه السلام و املاء
 رسول الله مکتوب فی هذا کتاب من الله الغیبا الحکیم حدیث اللوح الی الموضع الذی
 یقول فیہ اولک هم المهدون **حدیث سی و ام** کمال الدین (ص ۱۸) با س
 مسند عن جابر بن عبد الله قال دخلت علی مولا فی فاطمة و قد امها لوح بکار ضو
 فی الاصل فیها اثنا عشر اسما فقلت اسما من هؤلاء قالت هذا اسماء الاوصیاء اللهم
 ابن عی و احد عشر من ولدک اخرهم **الف** قال جابر فرأیت فیها محمد بن محمد بن محمد بن
 مواضع علیا علیا علیا فی اربع مواضع که تصریح فرماید حضرت زهرا **حدیث**
 من اخر اوصیای پیغمبر است و اسما اوصیای جماعی بود و سید محمد امام اول علی امام چهارم
 علی امام هشتم علی امام دهم علی امام پنجم محمد امام نهم محمد امام دوازدهم **محمد بن**

حدیث

حدیث

حدیث

حدیث

الحجۃ العجبة صل الله علیه و آله و آله حدیث سی و یکم کمال الدین (ص ۱۸) اعلام
 الور (ص ۲۷) لما صالح الحسن بن علی مسمو ابن ابی سفيان دخل علیه الناس فلامه بعضهم
 علی بیعتیه فقال و حکم فاندرون ما علمت و الله الذی ملک خیر لیسبیه نا انکد مینرنا
 افا علمتم ان الحضرة اخرف السیفینه و اقام الجدار و قتل العلام کان ذلك سخطا
 لیسبیه بن عمر ان اذ خفي وجه الحکیم فیه و کان عند الله حکمه و صوابا افا علمتم انه ما
 احد الا و یقع فی عنقه بیعة لطاغیة زفانه **الا الف** لیسبیه خلفه علی
 بن مریم فان الله یغیب شخصی و یخفی و لا یلد له لا یكون لاحد فی عنقه بیعة اذ
 ذلك التاسع من ذی الحجة الحسین و سید الامیاء یطیل الله عمره فی حدیثه ثم یظهر
 یقینیه فی صو شایب ابن دون اربعین سنة و ذلك لیسبیه ان الله علی کل شیء قدير
 یغیب زمانه منکد صلح فرمود امام حسن مجتبی نامعونه مردم آمد خدمت حضرت و بیعت از آنها
 ملامت کرد ندا حضرت را بر بیعت حضرت بمعونه پس حضرت فرمود و بیعت شما با د
 من خیر شیعیان بوده است پس مینرنا باید انا عینا بید بنش از ما اثمه احد مکرانکد فافع
 شود بر کردن او بیعت طایفی زمان خود مکر قائم موعود بیکه نماز میخواند عیدیه بن مریم
 در خلفه و که خدا شخص را غایب مینرنا باید از انظار و ولا دش را مخفی مینرنا باید از غایب
 نا انکد در کردن انحضرت بیعت احد بنشد در موقع خروج و انحضرت صلح بن از اول
 برادر حبس است فان شخص شریک کبر ان است اشاره است بنما در حضرت حق و طول
 میده خداوند عمر و داد در غایت او پس ظاهر مینرنا باید او را بصورت جوانی که کبر

تعیین قایل بنویسند منحصراً

مهرها له باسد تا ان طول عمر بقوت کامله خود بقیه ناپس مرد میس و ابا در تعین
اجتماعک غالبیست که نادان ممکن است خط از تاثیر بعلت بارش خالصه در طعنا
و شراب غرضش و افق کرید منع از نابرد در سوخته بقرع بعد از اید الکریه قصه مذکور
است و معنی داند قال بل لیکون مائة عام فانظر الى طعامک و شرابک لم یفسد
م یفسد و التین بقیه کو نام در نکرده است زان طعام و شراب صد سال که خال
اول خود نماند است که که سراند طعام او موه ناده بود و شراب او اب انکود و قضیه
مرد در زند است او و عدم بقیه طعام و شراب او تا گذشتن صد ساله در قرآن مذکور
است عمر و بدستین بسیار نامر بکود و بقیه موه ناده داب انکود هم چنین نام
ممکنه در هم و اهر موه و بقیه کامله در در فصل دوم حدیث هشتم حضرت
سعد با در ثلاث حضرت محمد بن اسلمه بن منقور و را نام ملاحظه شود حدیث
سید و در کمال الدین ص ۱۸ اعلام الوری ص ۲۳ قال الهادی تفریح الخیرین
علی بقوله ثم هذه الآية هو التاسع من ولده هو صاحب العین هو الذي یقیم منزله
و هو یقیم نسیه نسیه اولاد من قاهر موه و اس و او صاحب امر غیبی از ابطار
و اس که کسکه فهمیده که متشر ارشاد بواسطه حفاء اولاد او و عیسا و که جعفر
او را بکشت و امیر بار دعا و اینکه نام حسن عسکر پسنداشه است حدیث
و سیم کمال الدین ص ۱۸ قال الحسین علی مباحث اثنا عشر مهدياً و اولهم علی بن ابي
طالب و آخرهم التاسع من ولده فقالوا لایما القلم یخرج طهر به الدین له غیبی

حدیث شریف

حدیث شریف

تعیین قایل بنویسند

منها اقوام و ثبتت علی الدین اخرون فبؤذون و يقال لهم في هذا الوعد ان كنتم
مخافين اماناً لتأبوا في عقیه علی الاذی و التکذیب غیر له المجاهد بالسيف بن بک
رسول الله صریح خبر اینکه مهدي اجزئ و نسیه اولاد من است و او است قائم
معه و بک طاهر می شود و بدین الهی و از برای او غیبی است که ختمی مرید مسوید
خواجه ثابت میاسد مردین خود پس از ثبت کرده می شود و نامش که مریدین میگویند
بانه تا پس کولم و موه و اگر راست میگویند و بدستین که نانیس ساری در غلبه
بر تکذیب میس و بقیه و ابداً و انجماعت منزله مجاهد با شمس و مسند و سمر سول حلا
حدیث شریف و حدیث غیبی (ص ۱۸) عن ابي حمزة الثمالی قال کتب عبد الله
محمد الباقر ذات يوم فلما تفرق من كان عنده قال يا ابا حمزة من المؤمنین لا یبد
له عند الله قیام قائمنا من شکیفنا اقول فی الله و موه و کافیه و سجده تم قال
یا ابي و ابی المثنی باسمه و المکنه نکیته السابع من بعد یابی من عملاء الارض هذا و فیما
کاملت فلما و جد الخبر صریح میفرماید قاهر موه و عقیه بیا و حضرت باقر
بعده امام دوازدهم محمد بن الحسن حدیث شریف و بقیه غیبی نماند (ص ۱۸) عن
بصیر عن ابي بصیر الباقر قال یكون لیفة ائمة بعد الخیر بر علی ناسیهم قائم
صریح است و اسکه قائم موه و امام هم بعد از خیرین علی است بقیه حجتان الحسن
حدیث شریف و سیم عبد الله ص ۱۸ عن علی بن ابي حمزة قال کتب مع ابي
و معنای اولی لای حیر الباقر فقال معیناً یا حیر علی السلام بقول میا اثنا عشر

حدیث شریف

حدیث شریف

حدیث شریف

الرابع من هذه القامات مقام الية ابو بصير فقال اشهد اني سمعت ابا جعفر يقول
 منذ اربعين سنة نصح مفرنا مد هفتين ليس قائم موعود است **حديث**
 هفتم غيب عما من ١١٠ وصرح ابو عبد الله اذا نوال ثلثة اسماء محمد وعلي والحسن
 كان رابعهم قائمهم **حديث** سبعة و هفتم كمال الدين من ١١١ عن ابي عبد الله
 اذا اجتمعت ثلثة اسماء منو اليه محمد وعلي والحسن فالرابع القائم **حديث**
 سفي نهم كمال الدين من ١١٢ ان حصر ضاق قال لي يا مفضل الايام من بعدك موعود
 ابنه والخلف المأمول المنتظر من حرج من ولدا الحسن علي بن محمد بن علي بن موسى
حديث جهلم كمال الدين من ١١٣ حضر صفائ الله دام له فرنا بدتم موعود حصر
 ثم علي بن موسى ثم محمد بن علي ثم علي بن محمد ثم الحسن بن علي ثم محمد بن الحسن فاجدا بعد
 واجدهم المعروفين بالوصية والامانة وهم العروة الوثقى وائمة الهدى والنجاة علي هلال الدنيا
 الى ان يرث الله الارض ومن عليها **حديث** (٤١) غيب عما من ٣٣ عن ابيهم
 الكرخي قال دخلت على ابي عبد الله جعفر بن محمد وكنت عنده جالسا اذ دخل ابو الحسن
 موعود وهو غلام فقئت اليه فقبلته وجلست فقال لي ابو عبد الله يا ابراهيم اما الله
 صاحبك من بعدك ما لك مفرنا بد يخرج الله من ملبية بكلمة اشاعت انما موقد
 اختصهم الله بكرامته واحلهم دار ودينه **المنتظر** لثاني عشر الشاهر سبعة بين يدي
 كالشاهر سبعة بين يدي رسول الله الحزب صريح است در ايكه مكله دازد امام از صلب
 موعود جعفر خواهد بود كه پنج اما ديكر ناسد و اما دوازدهم من منتظر موعود

حدیث ۱۷
حدیث ۱۸
حدیث ۱۹
حدیث ۲۰
حدیث ۲۱

کہ جسے

که بیست و نه نفر بودند و در حدیث ۴۲، کمال الدین ص ۲۲۹، بدین طریق روایت شده
یک از این ائمه یحیی بن عقیل و دیگری اصفوا که فرمود من افریائمه من ابائے و ولدک محمد
المهدی من ولد کان کن افریحجج الانبیاء و محمد محمد اصاب الله علیه فقل من
المهدی قال الخامس من ولد السابع یغیبکم محصه فلا یحل لکم تسبیحه که در معراج
در اینکه پنجمین پس از امام هفتم که محض است در حجاب الحسن محمد است و در معراج
دارند و منکر بر امام غایب حدیث ۴۳، کا ۲ ص ۱۲۹، عن علی بن محمد عن
احمد بن محمد بن جعفر قال اذا قیل الخامس من ولد السابع قال الله فی اذانکم لا یریدکم منها
احد یائنه انه لا ید لصاحب هذا الامر من غیبه حتی یرجع عن هذا الامر من کان یقول
به ائمه محصه انما الله فیها خافه لو علم اباؤکم و احداؤکم و سبا اصح من هذا
ایستغفرو قال فقلت یا سید من الخامس من ولد السابع فقال یائنه عفو لکم تصغر
عن هذا و اخلاصکم تصیر عن خلیفه و لکن ان تعیشوا صوابا نذیر کونه یعنی و مسکه تا
پدید آید از انظار مردم و ائمه پنجمین امام هفتم پس محکم بگردید پس خود را و استعجاب نمودند
خدا در حفظ دین و سنجایه از برای صاحب امر از این که غیبت فرماید از انظار مردم و اما آنکه
بر گرد جمیع از ائمه با امامت انحضرت بواسطه طول غیبت و بدستگاه غیبت انحضرت
اتصال الهی برای مبدک و اگر پیغمبر ائمه دین صحیح را از این دین می یافتند هر ائمه و ائمه
می نمودند او را پس سوال شد از هر یک که پنجمین از اولاد هفتمین کجاست پس فرمود عفو
شما فاصراست اندر آن حدیث ۴۴، کمال الدین ص ۲۳۰، عن یونس بن عبد

فلو

۱۶۲

کتابخانه

19

تعیین الجبر

در باب است حدیث پنجم، اكمال الدين من ۲۳، اما فرموده واجل العظم حضرت
 عبدالعظیم شریفی باشد حدیث امام علی علیه السلام در عرض کرد من میخواهم دین خود را عرضه بدارم
 پس فرمود بگویند عرض کرد تو خدا را می بینی یا نه؟ و اما من تا مان زایگان بگمانا امام
 علی بن محمد بن حنفی از روایتی بعد از این الحسن فکف الناس بالخلف من بعدی فقلت فکف
 ذلك يا مولاي قال لا لانه لا يرى شخصه ولا يحل ذكره باسمه حتى يخرج قبله الارض فظا
 وعندها انما حضرت فرمود بعد از من پس حسن امام است و چگونه خواهد بود مردم در خلف
 بعد من نه من بعد از اما حسن عسکری زیرا که پیشوای عسکری و بدخواهد شد شخص او که غایب
 شود از اعدا و خوار نیست و کو انحضرت بانم از برای اجتناب از خط انحضرت و شیعان از شر
 اشرار تا موقعی که خروج فرماید پس زمین را برانداخت فرماید حدیث پنجم یکم
 اكمال الدين من ۱۷، بخار من ۱۱۲، عن احمد بن اسحق بن سعد الاسدي قال حدثني علي بن
 محمد الحسين عن علي قال قال الله لم يخل الارض منذ خلق آدم ولا يخلها ما من حجة الله على خلقه
 به يدفع السلاح اهل الارض و نه يزل العت و به يخرج بركات الارض فقلت يا ابي
 رسول الله من الاماء والخلفاء بعدك فنهض منبره و دخل ثم خرج و على غايته
 من انباء تلك سنين فقال يا احمد بن اسحق لو لا كرامتك على الله و على حجة ما عرضت
 عليك اني هذا اني سميت رسول الله و كسبه الذي يملأ الارض عدلا كما ملئت جورا
 احمد بن اسحق مثله مثل الخضر لعين عبيته لا يجوز من الهلكة فيها الا من يثبته
 الله على القول بما فيه و وقفه فيها للدعاء بتجليل فرجه فقلت هل من علامة

شبهه

شبهه

تفهم اليها

تعیین الجبر

اليها فليمنظروا الغلام على التمام ما يابى في قصبة فقال يا بغي الله في ارضه
 و لنسيم من اعدائه و لا طفت ارا بعد عن مخرج من الملائكة من اعدائه
 اليه فقلت يا رسول الله قد لست الخيرة من اعدائه و لا من اعدائه و لا من اعدائه
 عبيته لنظروا حجة برجة عن هذا
 عبيته و لا يتنا و كنت في قبلة الامام و رسول
 أمير الله و ستر من ستر الله و عبيته من عبيته
 معنا غدا في عبيته حاصل معني انه حضرت امام
 بود که بقاء عالم منوط است بعبادت حسن که علو و
 احضار امام علی علیه السلام و حضرت عسکری علیه السلام و در
 بعد از حضرت عسکری پس حضرت پسر فرمود در جواب فرمود و من بعد من
 حضرت عسکری بود و فرمود و من بعد از من پس حضرت پسر فرمود و من بعد من
 و طول عمر انحضرت بمقدار طول عمر حضرت خواهد بود و بخدا قسم عبيته پسر عبيته
 حضرت طولانی خواهد شد تا بر میگردد از این امر امامت پس من اکثری ملین امامت
 و باقی پنهانند مگر کسانی که مؤید هستند از طرف خدا بروح پنهان و بود اما ای احمد
 اسحق خود را از خاصان من و کرامی فد بود در دنیا این پسر خود را که حق الهی است بنوازه
 دادم و کنه هر کس نمی بیند او را و این ستر الهی را و فاش نمیکرد و این غیب الهی را و ظاهر
 نمیشود پس شکر نما از این دو بیت حضرت حجت پس احمد بن اسحق سوال میکند از علامت حجت

احمد بن اسحق

ان طبعه

ان طفلیکه بر دوش پدر بود پس خود آن طفل فرومرد و بقیه الله هتم در زمین من آن
 که هتم که انفا میکنم از اعدای من و بعد از این در طلب من و بدید من مانت که امار و علا
 شخصی را خواهم دید حدیث پنجاه و دوم احوال الدین من **حدیث پنجاه و دوم**
 استی عن العسکر قال قال الله الذی لم یخرج من الدنیا حتی ارای الخلف یربعک استی
 رسول الله خلفا و خلفا یحفظه الله تعالی علیه ثم یظهر فی بلاد الارض قیطانا
 کما ملئت ظلما وجورا حدیث پنجاه و سیم احوال الدین من **حدیث پنجاه و سیم**
 بن جعفر شاعر کمال العسکر قال کانی بکم و قد اختلفتم فی الخلف و فی امان المشرک
 تعد رسول الله المنکر لولیک کس اقربا لا یبیا ثم انکر نبوة محمد رسول الله و ان المنکر
 لا یخافا کالمنکر لا ولیا امانا ان لولیک عیبه براب فی الناس الا من عصاه الله یعنی
 شمارا در خلفه بعد از من خلافت خواهد کرد همانا انکار من از پیغمبر است و پس
 غیبت خواهد کرد و در آن غیبت جماعتی در ستاد و ربه اقع میشوند پس آنها را این
 دشمنان و شیاطین ثابت نماید مگر کسانی که خداوند حفظ میفرماید انا و ابنا و بنو ابنا
 و یقین و الذین جاهلوا فیما التهدیه ثم سبنا و ان الله لمع المحبین نسیب
 اختلاف را امامت هر یک از ما از زمان رحلت پیغمبر اگر مرد در جریان بود برای
 بنده کان و بطریق امام غیر مطاع مثل ابناء کرام حضرت محبت دفع اختلاف است و عیبت
 حجت نظر ظهور است در خلاصه و هلا و یقتی العادل کفله لاشاره حدیث پنجاه
 و چهارم احوال الدین من **حدیث پنجاه و چهارم** عثمان بن پیغمبر عن العسکر سوال شد از جبر متواتر

تعیین الحجت

تعیین الحجت

تعیین الحجت

ان لا یرضی لا یرضی من محمد الله علیه و آت من مات لم یعرف امام زمانه مات میتة
 جاهلیة فرقی ان هذا حق کما ان النار حق پس سوال شد از حجت بعد از خود حضرت
 خیر عسکر پس فرمود ای **حکم** هو الامام و الخلیفة بعد من مات و لم یریه مات
 میتة جاهلیة اما ان له عسکر یجادیها الجاهلون و یهتدون و یهتدون و یهتدون و یهتدون
 فیها الیقین ثم یخرج فکانه انطرای الاعلایة السیخ ثم یخوف راسه یخوف
 صریح حدیث شریف آنکه حجت بعد از من در ارض من حره از پیغمبر اگر امام خواهد بود
 بعد از من پیغمبر هر کس امام زمان خود را اگر شناسد بر خا هلمت اولیه خواهد بود
 بعد از حضرت عسکر در محضر است هر کس معرفت نداشته از در حق انحضرت و او را اما
 زفا خورد اندر دمه است به اهلش و از برای انحضرت است عیبه که در قول و سبب و در
 عمر جمال و هلاکت فصلین که در دست ابی طالب بن الهی هستند و دفع مکر و کد کسانند
 وقت میکنند برای غیبت انحضرت زیرا که اقتدار مد غیبت را خلاصه دانسته پس از انقضا
 مد غیبت خروج میفرماید پس حضرت عسکر میفرماید و کویای یلمه انما سفید
 انحضرت حرکت میکند در یخ کوفه **فصل در تعیین امام و تعیین امام** امام غایب
 و لا بد و غیبت مطلق و غیر مطلق و تصور جوان در نظر مردمان اگر چه بحسب ترا و معین است
 و در مدح معتقد با امامت امام عاشر قدم میگویند امام غایب **حدیث اول**
 من **حدیث اول** جابر بن عبد الله قال قال رسول الله **المهدي** من ولد اسمعيل و کشته کینه
 به شبیه و حیره فصل فیها الامم ثم یفیل کالیهما السابق لهما عدلا کما ملئت جورا وظلما

تعیین الحجت

تعیین الحجت

تعیین الحجت

تعیین اوصاف امام

نصیر میفرماید که هنگام نام اوفام بیغیرت و کشته او کشته بیغیرت و عینت میفرماید و نیز
 عینت ظهور میفرماید **حدیث دوم** کمال الدین من ۱۷ از حضرت باقره قال قال رسول
 الله طوبی لمن ادرك **قاسم** اهل بيته وهو انتم به في غيبته قل قايما به و بولي اولنا و
 بئنا اعداء ذلك من دقتا و دوى مودته و اكرم ائمة على يوم القيمة نفعه خوشحال کسی
 درک نماید من مودود را در خالینکه او را امام بدانند در زمان غیبت ان حضرت پیش از اتمام
 و ظهور و در دست نماید نانو سنا متعین با امامت ان حضرت در زمان غیبت و دشمن نماید با
 دشمنان مکرر ان حضرت و ان سخنی که معتمد با امام ان حضرت است در زمان غیبت از دفای
 مسدود مسدود کند که من با شما مودت منمایم و کرامت بر شما من هستند
 در زمان **حدیث سوم** کمال الدین من ۱۸ عن ابن عباس قال قال رسول الله علي بن
 طالب كفيتم من بعد من قلده **القلام** المستطال الذي يملأ الله به الارض قسطا و
 كما يشهد و جورا و كفى بغيره بالحق قبيح ان الثابتين على القول به في زمان غيبته
 لا عزم من انكسر بالآخر مقام الله حابرون عبد الله فقال **للقلام** من ذلك غيبته
 قال اي قدي و لم يحض الله الذين اموا و نحو الكافرين که نصیر میفرماید پیغمبر اکرم بعد
 فانه مودود و قسم نداد میکند که ثابتین بر عقیده خود که بوسه و سناطین منزل می شوند
 بشما که استخداوند متعال خالص میفرماید مؤمنین را و نابو میفرماید کافران مکرر
 را **حدیث چهارم** کمال الدین من ۱۹ حضرت باقر از ابا و کرامش قال قال رسول الله
 عليه الى المهدي من قبله تكون له غيبة و جرم فصل فيها الامم بالي يد جبره الابد

حدیث

حدیث

حدیث

مملوفا

تعیین اوصاف امام

فبئنا اعداء و قسطا كما ما ين جورا و ظلما **حدیث پنجم** کمال الدین من ۲۰ حضرت
 عثمان بن عفان کرمه مود با علی ان اعجب الناس انما ما و اعظمهم بنينا قوم يكونون في آخر
 الزمان لم يلحقوا النبي و حجت عنهم الحجة فاموا و ايواد على تباين بعد بر کفر مؤمنین از
 جفا طین و یقین جماعی هستند در زمان امام اجر که پیغمبر را در نکرده اند
 امام و حجت هم از آنها محبوب بحاجت غیبت باشد و بعضا ائمه و اعتقات آنها بغیر ائمه و
 بوده است که روی کاغذ نوشته شده است که ائمه این اشخاص اعظم استاد ائمه که انکه در
 مکه و مدینه و سایر اقسام طبع التلام را تنبیه معنی لفظ اخر الزمان در حدیث اول در فصل
 سوم ذکر خواهد شد **حدیث ششم** کمال الدین من ۲۱ حضرت ابا و کرامش
 رسول الله من انكر **الفتنة** في ذلك و زمان غیبت و ان پیغمبر و ائمه بعد
 فرمود که من مکرر شود قائم مودود را در زمان غیبت بحضرت در خاله ائمه و ائمه مود
 پیغمبر مکرر خدا و پیغمبر خواهد بود کافران در زمان غیبت **حدیث هفتم** کمال الدین من ۲۲
 عن حارث الانصاري عن النبي قال بعثت عنهم الحجة خوي الشايرين و غيبته طوبى للفقير
 على محبتهم اولئك و صفهم الله في كتابه فقال الذين يؤمنون بالنبي قال اولئك
 حزب الله الا ان حزب الله هم المفلحون بغير امام و حجت عا ممشوار نظر ابد انخوا
 بئنا صابرين در غیبت ان حضرت خوشحال کسی که تاب بردار امامت حجت غایت خود
 است که کفاهست که خداوند در قرآن توصیف فرمود است در اول سوره بقره الذين
 يؤمنون بالحبس که ائمه آورده اند با ما غایبین عا و در آخر سوره قدیم توصیف شده اند

حدیث

حدیث

حدیث

حدیث

که ائمه

تصحیح بدعتی و توضیح آن

حضرت اشاره است بعد کفایت غیبت حضرت زهرا که در مدت هشتاد سال انحصار
غایب بود و بعد از مدتی در معراج و تعلیم انحصار بعد نوبت در جریان بودند و نسبت با جناب و
خود و کلا در نوبت انحصار خاص معین معین بودند مثل ظاهر و در آنکه کرامت نام و قیام
امر انحصار نیز در میان مسلم کشت بر آن غیبت فرمودند و انحصار خاص نیز در صد وقوع
ممنوع کشت و عنوان و کالت و شباهت عنوان و ضعف نام تبدیل کرد بدعوی غیبت با عنوان
کفایت غیبت است نه مابین فاصله مثل ظهور بین دو غیبت فلسفه بعد کفایت غیبت
میگرداند آنکه حدیث ۱۵، کمال الدین مراد ۱۴، عن ابی حمزة الثمالی عن ابی خالد
قال دخلت علی سید العابدین فقلت یا سیدک روی لنا ان امیر المؤمنین قال ان الارسل
تخلو من حجة الله علی بنی النبی بعدک فقال ایة محمد واسمه فی التوراة باقر و من بعد محمد
ایة جعفر واسمه عید اهل السماء الصالح فقلت کیف ما ایتها الصاد و کلکم صادقون فقال
حدیثی عن ابی عبد الله قال اذا ولد ایة جعفر بن محمد بن علی بن الحسین فتموه الصالح
فان الحامس من ولید الدعی اسمه جعفر مدعی الامانة اجراء علی الله و کذب با علیه فهو عید الله
جعفر الکذاب الکفر فم کفر الله علیه علیه فی الله **شهر** که علی بن الحسین هم قال کاف
جعفر الکذاب فدخل لایة و ما یة علی نقی بن امیر الله و المعبی فی خط الله جهلا میده و کلا
و حرم صامیه علی فلیله ان طفر به طعنا فی مراث اجنه حتم باخذ بعرق فقلنا له ما بن رسول
الله ثم ما ذا یكون قال ثم تممنا الغیبة **بوی** الله الثالث عشر من اوصیاء رسول الله
یا ابا خالد بن اهل فی غیبتی القائلین بایمانیه و المنظرین لظهوره افضل من اهل کلا

در حدیث

مدح معتقید با و اعقاب

(۳۹)

فیما ان لا الله سادک و کما اعطاهم من انعم و لا الاقهار و المعرفه ما صابره الغیبة علیه
بنزله الشاهدة و صلهم فی ذلك **شهر** ان امیر المجاهدین من یکدر سور الله بالسم
اذ انک هم المحلصون و مستعسار **شهر** ۱۰، **شهر** ۱۱، **شهر** ۱۲، **شهر** ۱۳، **شهر** ۱۴، **شهر** ۱۵، **شهر** ۱۶، **شهر** ۱۷، **شهر** ۱۸، **شهر** ۱۹، **شهر** ۲۰، **شهر** ۲۱، **شهر** ۲۲، **شهر** ۲۳، **شهر** ۲۴، **شهر** ۲۵، **شهر** ۲۶، **شهر** ۲۷، **شهر** ۲۸، **شهر** ۲۹، **شهر** ۳۰، **شهر** ۳۱، **شهر** ۳۲، **شهر** ۳۳، **شهر** ۳۴، **شهر** ۳۵، **شهر** ۳۶، **شهر** ۳۷، **شهر** ۳۸، **شهر** ۳۹، **شهر** ۴۰، **شهر** ۴۱، **شهر** ۴۲، **شهر** ۴۳، **شهر** ۴۴، **شهر** ۴۵، **شهر** ۴۶، **شهر** ۴۷، **شهر** ۴۸، **شهر** ۴۹، **شهر** ۵۰، **شهر** ۵۱، **شهر** ۵۲، **شهر** ۵۳، **شهر** ۵۴، **شهر** ۵۵، **شهر** ۵۶، **شهر** ۵۷، **شهر** ۵۸، **شهر** ۵۹، **شهر** ۶۰، **شهر** ۶۱، **شهر** ۶۲، **شهر** ۶۳، **شهر** ۶۴، **شهر** ۶۵، **شهر** ۶۶، **شهر** ۶۷، **شهر** ۶۸، **شهر** ۶۹، **شهر** ۷۰، **شهر** ۷۱، **شهر** ۷۲، **شهر** ۷۳، **شهر** ۷۴، **شهر** ۷۵، **شهر** ۷۶، **شهر** ۷۷، **شهر** ۷۸، **شهر** ۷۹، **شهر** ۸۰، **شهر** ۸۱، **شهر** ۸۲، **شهر** ۸۳، **شهر** ۸۴، **شهر** ۸۵، **شهر** ۸۶، **شهر** ۸۷، **شهر** ۸۸، **شهر** ۸۹، **شهر** ۹۰، **شهر** ۹۱، **شهر** ۹۲، **شهر** ۹۳، **شهر** ۹۴، **شهر** ۹۵، **شهر** ۹۶، **شهر** ۹۷، **شهر** ۹۸، **شهر** ۹۹، **شهر** ۱۰۰، **شهر** ۱۰۱، **شهر** ۱۰۲، **شهر** ۱۰۳، **شهر** ۱۰۴، **شهر** ۱۰۵، **شهر** ۱۰۶، **شهر** ۱۰۷، **شهر** ۱۰۸، **شهر** ۱۰۹، **شهر** ۱۱۰، **شهر** ۱۱۱، **شهر** ۱۱۲، **شهر** ۱۱۳، **شهر** ۱۱۴، **شهر** ۱۱۵، **شهر** ۱۱۶، **شهر** ۱۱۷، **شهر** ۱۱۸، **شهر** ۱۱۹، **شهر** ۱۲۰، **شهر** ۱۲۱، **شهر** ۱۲۲، **شهر** ۱۲۳، **شهر** ۱۲۴، **شهر** ۱۲۵، **شهر** ۱۲۶، **شهر** ۱۲۷، **شهر** ۱۲۸، **شهر** ۱۲۹، **شهر** ۱۳۰، **شهر** ۱۳۱، **شهر** ۱۳۲، **شهر** ۱۳۳، **شهر** ۱۳۴، **شهر** ۱۳۵، **شهر** ۱۳۶، **شهر** ۱۳۷، **شهر** ۱۳۸، **شهر** ۱۳۹، **شهر** ۱۴۰، **شهر** ۱۴۱، **شهر** ۱۴۲، **شهر** ۱۴۳، **شهر** ۱۴۴، **شهر** ۱۴۵، **شهر** ۱۴۶، **شهر** ۱۴۷، **شهر** ۱۴۸، **شهر** ۱۴۹، **شهر** ۱۵۰، **شهر** ۱۵۱، **شهر** ۱۵۲، **شهر** ۱۵۳، **شهر** ۱۵۴، **شهر** ۱۵۵، **شهر** ۱۵۶، **شهر** ۱۵۷، **شهر** ۱۵۸، **شهر** ۱۵۹، **شهر** ۱۶۰، **شهر** ۱۶۱، **شهر** ۱۶۲، **شهر** ۱۶۳، **شهر** ۱۶۴، **شهر** ۱۶۵، **شهر** ۱۶۶، **شهر** ۱۶۷، **شهر** ۱۶۸، **شهر** ۱۶۹، **شهر** ۱۷۰، **شهر** ۱۷۱، **شهر** ۱۷۲، **شهر** ۱۷۳، **شهر** ۱۷۴، **شهر** ۱۷۵، **شهر** ۱۷۶، **شهر** ۱۷۷، **شهر** ۱۷۸، **شهر** ۱۷۹، **شهر** ۱۸۰، **شهر** ۱۸۱، **شهر** ۱۸۲، **شهر** ۱۸۳، **شهر** ۱۸۴، **شهر** ۱۸۵، **شهر** ۱۸۶، **شهر** ۱۸۷، **شهر** ۱۸۸، **شهر** ۱۸۹، **شهر** ۱۹۰، **شهر** ۱۹۱، **شهر** ۱۹۲، **شهر** ۱۹۳، **شهر** ۱۹۴، **شهر** ۱۹۵، **شهر** ۱۹۶، **شهر** ۱۹۷، **شهر** ۱۹۸، **شهر** ۱۹۹، **شهر** ۲۰۰، **شهر** ۲۰۱، **شهر** ۲۰۲، **شهر** ۲۰۳، **شهر** ۲۰۴، **شهر** ۲۰۵، **شهر** ۲۰۶، **شهر** ۲۰۷، **شهر** ۲۰۸، **شهر** ۲۰۹، **شهر** ۲۱۰، **شهر** ۲۱۱، **شهر** ۲۱۲، **شهر** ۲۱۳، **شهر** ۲۱۴، **شهر** ۲۱۵، **شهر** ۲۱۶، **شهر** ۲۱۷، **شهر** ۲۱۸، **شهر** ۲۱۹، **شهر** ۲۲۰، **شهر** ۲۲۱، **شهر** ۲۲۲، **شهر** ۲۲۳، **شهر** ۲۲۴، **شهر** ۲۲۵، **شهر** ۲۲۶، **شهر** ۲۲۷، **شهر** ۲۲۸، **شهر** ۲۲۹، **شهر** ۲۳۰، **شهر** ۲۳۱، **شهر** ۲۳۲، **شهر** ۲۳۳، **شهر** ۲۳۴، **شهر** ۲۳۵، **شهر** ۲۳۶، **شهر** ۲۳۷، **شهر** ۲۳۸، **شهر** ۲۳۹، **شهر** ۲۴۰، **شهر** ۲۴۱، **شهر** ۲۴۲، **شهر** ۲۴۳، **شهر** ۲۴۴، **شهر** ۲۴۵، **شهر** ۲۴۶، **شهر** ۲۴۷، **شهر** ۲۴۸، **شهر** ۲۴۹، **شهر** ۲۵۰، **شهر** ۲۵۱، **شهر** ۲۵۲، **شهر** ۲۵۳، **شهر** ۲۵۴، **شهر** ۲۵۵، **شهر** ۲۵۶، **شهر** ۲۵۷، **شهر** ۲۵۸، **شهر** ۲۵۹، **شهر** ۲۶۰، **شهر** ۲۶۱، **شهر** ۲۶۲، **شهر** ۲۶۳، **شهر** ۲۶۴، **شهر** ۲۶۵، **شهر** ۲۶۶، **شهر** ۲۶۷، **شهر** ۲۶۸، **شهر** ۲۶۹، **شهر** ۲۷۰، **شهر** ۲۷۱، **شهر** ۲۷۲، **شهر** ۲۷۳، **شهر** ۲۷۴، **شهر** ۲۷۵، **شهر** ۲۷۶، **شهر** ۲۷۷، **شهر** ۲۷۸، **شهر** ۲۷۹، **شهر** ۲۸۰، **شهر** ۲۸۱، **شهر** ۲۸۲، **شهر** ۲۸۳، **شهر** ۲۸۴، **شهر** ۲۸۵، **شهر** ۲۸۶، **شهر** ۲۸۷، **شهر** ۲۸۸، **شهر** ۲۸۹، **شهر** ۲۹۰، **شهر** ۲۹۱، **شهر** ۲۹۲، **شهر** ۲۹۳، **شهر** ۲۹۴، **شهر** ۲۹۵، **شهر** ۲۹۶، **شهر** ۲۹۷، **شهر** ۲۹۸، **شهر** ۲۹۹، **شهر** ۳۰۰، **شهر** ۳۰۱، **شهر** ۳۰۲، **شهر** ۳۰۳، **شهر** ۳۰۴، **شهر** ۳۰۵، **شهر** ۳۰۶، **شهر** ۳۰۷، **شهر** ۳۰۸، **شهر** ۳۰۹، **شهر** ۳۱۰، **شهر** ۳۱۱، **شهر** ۳۱۲، **شهر** ۳۱۳، **شهر** ۳۱۴، **شهر** ۳۱۵، **شهر** ۳۱۶، **شهر** ۳۱۷، **شهر** ۳۱۸، **شهر** ۳۱۹، **شهر** ۳۲۰، **شهر** ۳۲۱، **شهر** ۳۲۲، **شهر** ۳۲۳، **شهر** ۳۲۴، **شهر** ۳۲۵، **شهر** ۳۲۶، **شهر** ۳۲۷، **شهر** ۳۲۸، **شهر** ۳۲۹، **شهر** ۳۳۰، **شهر** ۳۳۱، **شهر** ۳۳۲، **شهر** ۳۳۳، **شهر** ۳۳۴، **شهر** ۳۳۵، **شهر** ۳۳۶، **شهر** ۳۳۷، **شهر** ۳۳۸، **شهر** ۳۳۹، **شهر** ۳۴۰، **شهر** ۳۴۱، **شهر** ۳۴۲، **شهر** ۳۴۳، **شهر** ۳۴۴، **شهر** ۳۴۵، **شهر** ۳۴۶، **شهر** ۳۴۷، **شهر** ۳۴۸، **شهر** ۳۴۹، **شهر** ۳۵۰، **شهر** ۳۵۱، **شهر** ۳۵۲، **شهر** ۳۵۳، **شهر** ۳۵۴، **شهر** ۳۵۵، **شهر** ۳۵۶، **شهر** ۳۵۷، **شهر** ۳۵۸، **شهر** ۳۵۹، **شهر** ۳۶۰، **شهر** ۳۶۱، **شهر** ۳۶۲، **شهر** ۳۶۳، **شهر** ۳۶۴، **شهر** ۳۶۵، **شهر** ۳۶۶، **شهر** ۳۶۷، **شهر** ۳۶۸، **شهر** ۳۶۹، **شهر** ۳۷۰، **شهر** ۳۷۱، **شهر** ۳۷۲، **شهر** ۳۷۳، **شهر** ۳۷۴، **شهر** ۳۷۵، **شهر** ۳۷۶، **شهر** ۳۷۷، **شهر** ۳۷۸، **شهر** ۳۷۹، **شهر** ۳۸۰، **شهر** ۳۸۱، **شهر** ۳۸۲، **شهر** ۳۸۳، **شهر** ۳۸۴، **شهر** ۳۸۵، **شهر** ۳۸۶، **شهر** ۳۸۷، **شهر** ۳۸۸، **شهر** ۳۸۹، **شهر** ۳۹۰، **شهر** ۳۹۱، **شهر** ۳۹۲، **شهر** ۳۹۳، **شهر** ۳۹۴، **شهر** ۳۹۵، **شهر** ۳۹۶، **شهر** ۳۹۷، **شهر** ۳۹۸، **شهر** ۳۹۹، **شهر** ۴۰۰، **شهر** ۴۰۱، **شهر** ۴۰۲، **شهر** ۴۰۳، **شهر** ۴۰۴، **شهر** ۴۰۵، **شهر** ۴۰۶، **شهر** ۴۰۷، **شهر** ۴۰۸، **شهر** ۴۰۹، **شهر** ۴۱۰، **شهر** ۴۱۱، **شهر** ۴۱۲، **شهر** ۴۱۳، **شهر** ۴۱۴، **شهر** ۴۱۵، **شهر** ۴۱۶، **شهر** ۴۱۷، **شهر** ۴۱۸، **شهر** ۴۱۹، **شهر** ۴۲۰، **شهر** ۴۲۱، **شهر** ۴۲۲، **شهر** ۴۲۳، **شهر** ۴۲۴، **شهر** ۴۲۵، **شهر** ۴۲۶، **شهر** ۴۲۷، **شهر** ۴۲۸، **شهر** ۴۲۹، **شهر** ۴۳۰، **شهر** ۴۳۱، **شهر** ۴۳۲، **شهر** ۴۳۳، **شهر** ۴۳۴، **شهر** ۴۳۵، **شهر** ۴۳۶، **شهر** ۴۳۷، **شهر** ۴۳۸، **شهر** ۴۳۹، **شهر** ۴۴۰، **شهر** ۴۴۱، **شهر** ۴۴۲، **شهر** ۴۴۳، **شهر** ۴۴۴، **شهر** ۴۴۵، **شهر** ۴۴۶، **شهر** ۴۴۷، **شهر** ۴۴۸، **شهر** ۴۴۹، **شهر** ۴۵۰، **شهر** ۴۵۱، **شهر** ۴۵۲، **شهر** ۴۵۳، **شهر** ۴۵۴، **شهر** ۴۵۵، **شهر** ۴۵۶، **شهر** ۴۵۷، **شهر** ۴۵۸، **شهر** ۴۵۹، **شهر** ۴۶۰، **شهر** ۴۶۱، **شهر** ۴۶۲، **شهر** ۴۶۳، **شهر** ۴۶۴، **شهر** ۴۶۵، **شهر** ۴۶۶، **شهر** ۴۶۷، **شهر** ۴۶۸، **شهر** ۴۶۹، **شهر** ۴۷۰، **شهر** ۴۷۱، **شهر** ۴۷۲، **شهر** ۴۷۳، **شهر** ۴۷۴، **شهر** ۴۷۵، **شهر** ۴۷۶، **شهر** ۴۷۷، **شهر** ۴۷۸، **شهر** ۴۷۹، **شهر** ۴۸۰، **شهر** ۴۸۱، **شهر** ۴۸۲، **شهر** ۴۸۳، **شهر** ۴۸۴، **شهر** ۴۸۵، **شهر** ۴۸۶، **شهر** ۴۸۷، **شهر** ۴۸۸، **شهر** ۴۸۹، **شهر** ۴۹۰، **شهر** ۴۹۱، **شهر** ۴۹۲، **شهر** ۴۹۳، **شهر** ۴۹۴، **شهر** ۴۹۵، **شهر** ۴۹۶، **شهر** ۴۹۷، **شهر** ۴۹۸، **شهر** ۴۹۹، **شهر** ۵۰۰، **شهر** ۵۰۱، **شهر** ۵۰۲، **شهر** ۵۰۳، **شهر** ۵۰۴، **شهر** ۵۰۵، **شهر** ۵۰۶، **شهر** ۵۰۷، **شهر** ۵۰۸، **شهر** ۵۰۹، **شهر** ۵۱۰، **شهر** ۵۱۱، **شهر** ۵۱۲، **شهر** ۵۱۳، **شهر** ۵۱۴، **شهر** ۵۱۵، **شهر** ۵۱۶، **شهر** ۵۱۷، **شهر** ۵۱۸، **شهر** ۵۱۹، **شهر** ۵۲۰، **شهر** ۵۲۱، **شهر** ۵۲۲، **شهر** ۵۲۳، **شهر** ۵۲۴، **شهر** ۵۲۵، **شهر** ۵۲۶، **شهر** ۵۲۷، **شهر** ۵۲۸، **شهر** ۵۲۹، **شهر** ۵۳۰، **شهر** ۵۳۱، **شهر** ۵۳۲، **شهر** ۵۳۳، **شهر** ۵۳۴، **شهر** ۵۳۵، **شهر** ۵۳۶، **شهر** ۵۳۷، **شهر** ۵۳۸، **شهر** ۵۳۹، **شهر** ۵۴۰، **شهر** ۵۴۱، **شهر** ۵۴۲، **شهر** ۵۴۳، **شهر** ۵۴۴، **شهر** ۵۴۵، **شهر** ۵۴۶، **شهر** ۵۴۷، **شهر** ۵۴۸، **شهر** ۵۴۹، **شهر** ۵۵۰، **شهر** ۵۵۱، **شهر** ۵۵۲، **شهر** ۵۵۳، **شهر** ۵۵۴، **شهر** ۵۵۵، **شهر** ۵۵۶، **شهر** ۵۵۷، **شهر** ۵۵۸، **شهر** ۵۵۹، **شهر** ۵۶۰، **شهر** ۵۶۱، **شهر** ۵۶۲، **شهر** ۵۶۳، **شهر** ۵۶۴، **شهر** ۵۶۵، **شهر** ۵۶۶، **شهر** ۵۶۷، **شهر** ۵۶۸، **شهر** ۵۶۹، **شهر** ۵۷۰، **شهر** ۵۷۱، **شهر** ۵۷۲، **شهر** ۵۷۳، **شهر** ۵۷۴، **شهر** ۵۷۵، **شهر** ۵۷۶، **شهر** ۵۷۷، **شهر** ۵۷۸، **شهر** ۵۷۹، **شهر** ۵۸۰، **شهر** ۵۸۱، **شهر** ۵۸۲، **شهر** ۵۸۳، **شهر** ۵۸۴، **شهر** ۵۸۵، **شهر** ۵۸۶، **شهر** ۵۸۷، **شهر** ۵۸۸، **شهر** ۵۸۹، **شهر** ۵۹۰، **شهر** ۵۹۱، **شهر** ۵۹۲، **شهر** ۵۹۳، **شهر** ۵۹۴، **شهر** ۵۹۵، **شهر** ۵۹۶، **شهر** ۵۹۷، **شهر** ۵۹۸، **شهر** ۵۹۹، **شهر** ۶۰۰، **شهر** ۶۰۱، **شهر** ۶۰۲، **شهر** ۶۰۳، **شهر** ۶۰۴، **شهر** ۶۰۵، **شهر** ۶۰۶، **شهر** ۶۰۷، **شهر** ۶۰۸، **شهر** ۶۰۹، **شهر** ۶۱۰، **شهر** ۶۱۱، **شهر** ۶۱۲، **شهر** ۶۱۳، **شهر** ۶۱۴، **شهر** ۶۱۵، **شهر** ۶۱۶، **شهر** ۶۱۷، **شهر** ۶۱۸، **شهر** ۶۱۹، **شهر** ۶۲۰، **شهر** ۶۲۱، **شهر** ۶۲۲، **شهر** ۶۲۳، **شهر** ۶۲۴، **شهر** ۶۲۵، **شهر** ۶۲۶، **شهر** ۶۲۷، **شهر** ۶۲۸، **شهر** ۶۲۹، **شهر** ۶۳۰، **شهر** ۶۳۱، **شهر** ۶۳۲، **شهر** ۶۳۳، **شهر** ۶۳۴، **شهر** ۶۳۵، **شهر** ۶۳۶، **شهر** ۶۳۷، **شهر** ۶۳۸، **شهر** ۶۳۹، **شهر** ۶۴۰، **شهر** ۶۴۱، **شهر** ۶۴۲، **شهر** ۶۴۳، **شهر** ۶۴۴، **شهر** ۶۴۵، **شهر** ۶۴۶، **شهر** ۶۴۷، **شهر** ۶۴۸، **شهر** ۶۴۹، **شهر** ۶۵۰، **شهر** ۶۵۱، **شهر** ۶۵۲، **شهر** ۶۵۳، **شهر** ۶۵۴، **شهر** ۶۵۵، **شهر** ۶۵۶، **شهر** ۶۵۷، **شهر** ۶۵۸، **شهر** ۶۵۹، **شهر** ۶۶۰، **شهر** ۶۶۱، **شهر** ۶۶۲، **شهر** ۶۶۳، **شهر** ۶۶۴، **شهر** ۶۶۵، **شهر** ۶۶۶، **شهر** ۶۶۷، **شهر** ۶۶۸، **شهر** ۶۶۹، **شهر** ۶۷۰، **شهر** ۶۷۱، **شهر** ۶۷۲، **شهر** ۶۷۳، **شهر** ۶۷۴، **شهر** ۶۷۵، **شهر** ۶۷۶، **شهر** ۶۷۷، **شهر** ۶۷۸، **شهر** ۶۷۹، **شهر** ۶۸۰، **شهر** ۶۸۱، **شهر** ۶۸۲، **شهر** ۶۸۳، **شهر** ۶۸۴، **شهر** ۶۸۵، **شهر** ۶۸۶، **شهر** ۶۸۷، **شهر** ۶۸۸، **شهر** ۶۸۹، **شهر** ۶۹۰، **شهر** ۶۹۱، **شهر** ۶۹۲، **شهر** ۶۹۳، **شهر** ۶۹۴، **شهر** ۶۹۵، **شهر** ۶۹۶، **شهر** ۶۹۷، **شهر** ۶۹۸، **شهر** ۶۹۹، **شهر** ۷۰۰، **شهر** ۷۰۱، **شهر** ۷۰۲، **شهر** ۷۰۳، **شهر** ۷۰۴، **شهر** ۷۰۵، **شهر** ۷۰۶، **شهر** ۷۰۷، **شهر** ۷۰۸، **شهر** ۷۰۹، **شهر** ۷۱۰، **شهر** ۷۱۱، **شهر** ۷۱۲، **شهر** ۷۱۳، **شهر** ۷۱۴، **شهر** ۷۱۵، **شهر** ۷۱۶، **شهر** ۷۱۷، **شهر** ۷۱۸، **شهر** ۷۱۹، **شهر** ۷۲۰، **شهر** ۷۲۱، **شهر** ۷۲۲، **شهر** ۷۲۳، **شهر** ۷۲۴، **شهر** ۷۲۵، **شهر** ۷۲۶، **شهر** ۷۲۷، **شهر** ۷۲۸، **شهر** ۷۲۹، **شهر** ۷۳۰، **شهر** ۷۳۱، **شهر** ۷۳۲، **شهر** ۷۳۳، **شهر** ۷۳۴، **شهر** ۷۳۵، **شهر** ۷۳۶، **شهر** ۷۳۷، **شهر** ۷۳۸، **شهر** ۷۳۹، **شهر</**

تَسْبِيحُ خَيْرِ حَبِيبٍ

(۴۲)

مِنْ بَعْدِهِ يَمَاقِلُ مَا أَكَادَى وَالْهَوَانِ إِلَى أَنْ نَزَلَ اللَّهُ فِي ظَهْرِ مَوْجٍ وَتَضَيَّرَ وَابْتَدَأَ عَلَى
عَدُوِّهِ وَأَمَّا سَنَةٌ عَلَيْهِ فَأَخْلَافٌ مِنْ أَخْلَافٍ فِيهِ خَفِيَ قَائِلُ خَائِفَةٍ مَا دَلِدَ وَطَائِفَةٌ مِنْهُمْ
قَائِلُ مَا نَ وَطَائِفَةٌ فَالْكَفِيلُ وَصَلَبَ وَأَمَّا سَنَةٌ حَيْدَ فَجَبْدَةُ السَّبَفِ وَفَلَا عَدَاءَ
اللَّهِ وَأَنَّهُ نَصَرَ بِالرُّبْعِ السَّبَفِ بَعْدَ دَفَائِمِ مَوْجٍ خَصْلَتِ أَرْبَعٌ مِنْ بَعْضِهَا
ظَهَرَ وَارْتَضَى سَنَةً بَعْدَ سَنَةٍ بِحَالِهَا وَبِحَالِهَا بِأَكْبَرِ سَنَةٍ كَرَمُ سَنَةٍ وَكَبَرِ سَنَةٍ
نَاشِرٌ يَكْنُزُهَا خَفِيفٌ وَخَفِيفٌ مَقَرٌ مَا يَخْذُهَا أَوْ زَاوِيَةً حَسْبِهَا وَبِهَا بِرَحْلَافٍ غَادِثٌ بِجَانِبِهَا
غَالِبٌ بِأَزْدٍ بِرَحْلَافٍ خَفِيفٌ خَفِيفٌ وَخَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ
مَا هِيَ أَوْ زَاوِيَةً بِرَحْلَافٍ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ
تَحْلِيلُ رَفِيقٍ وَبُورَةٍ اسْتَدْرَجَتْ مَا هِيَ وَلَيْسَ بِهَا كَامِلَةٌ مَا رَيْتُهَا خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ
جَوَابِ رَجُوعٍ وَرَجُوعٍ تَقْوُ خُودَ دَرَسُورَةٍ وَالصَّافَاتِ مَقَرٌ مَا يَدُورُ فِي بَيْنِ الْمُرْسَلِينَ
إِنْ أَبَقَ إِلَى لَعَلِّ الْمَحُونِ فَسَاهِمٌ فَكَانَ مِنَ الْمَدْحِ حَسْبِهَا فَالْكَمَّةُ الْحَوْنُ وَهُوَ مِلْهُمُ بَعْدَ
وَبَدَ سَنَةٍ بُوَسْ مِنْ أَرْبَعِينَ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ فَكَانَ مَكْسِيَةً كَبِيرَةً بُوَسْ دَرَسُورَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ
مَعْرِفَةُ سَنَةٍ بِسَبَبِ رَجُوعٍ دَرَسُورَةٍ أَهْلُ كَيْسٍ كَيْسٌ نَابِدٌ بِكَتْفِهَا بِسَبَبِهَا أَهْلُ كَيْسٍ أَرْغَفُ بِجَانِبِهَا
فَسَحْمٌ بِهَا فَرَعَةٌ تَقْبِيسُ كَرْدِهَا بُوَسْ دَرَسُورَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ
دَرَسُورَةٍ بِهَا بِهَا دَرَسُورَةٍ دَرَسُورَةٍ بِهَا بِهَا دَرَسُورَةٍ بِهَا بِهَا دَرَسُورَةٍ بِهَا بِهَا دَرَسُورَةٍ بِهَا بِهَا
بَقْوُورَةٍ رَجُوعٍ نَكْرَدَمُ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمَسْجُوبِ لِلْبَيْتِ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمٍ يَبْقَوْنَ تَعْمَلُ أَوْ يَبْقَوْنَ
بُوَسْ مِنْ أَرْبَعِينَ مَسْجُوبِ

بَغِيَّتُ خَيْرِ بُوَسْ

(۴۳)

اَوْ هَرَامِ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ وَحَسْرَتِ دَرَسُورَةٍ وَحَسْرَتِ دَرَسُورَةٍ وَحَسْرَتِ دَرَسُورَةٍ
خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ
فَلَا تَكْثِيرٌ لَهُ عَظْمًا وَلَا تَحْذِيرٌ لَهُ جِلْدًا بِرَحْلَافٍ كَامِلَةٍ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ مَعْمُورَةٌ مَا هِيَ
مَتَى نَوَقَتْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ خِلَافُهَا سَنَةً حَسْبِهَا حَسْبِهَا حَسْبِهَا حَسْبِهَا حَسْبِهَا حَسْبِهَا حَسْبِهَا
وَهُوَ سَعْيٌ وَابْتِغَاءٌ عَلَيْهِ شَجَرَةٌ مِنْ بَقِيبِهَا وَارْتَضَى إِلَى مَا يَدُورُ فِي بَيْنِهَا وَبَيْنَهَا
ازدردن دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ انداختن بُوَسْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ انداختن بُوَسْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ انداختن بُوَسْ
اَوْ زَاوِيَةً سَنَةً بُوَسْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ انداختن بُوَسْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ انداختن بُوَسْ دَرَسُورَةٍ
كَخَفِيفِهَا مَا هِيَ اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ
بُوَسْ مَقْلُوبٌ اسْتَدْرَجَتْ مَا هِيَ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ
دَرَسُورَةٍ اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ
حَسْبِهَا سَنَةً بَعْدَ سَنَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ حَسْبِهَا سَنَةً بَعْدَ سَنَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ
خُودِ بَعْدَ سَنَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ مَا هِيَ حَسْبِهَا سَنَةً بَعْدَ سَنَةٍ بُوَسْ دَرَسُورَةٍ
وَلَيْسَ بِهَا زَاوِيَةً وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ
ذَاتُ بَعْدَ سَنَةٍ دَرَسُورَةٍ مَكَانِهَا وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ وَارْتَضَى اَزْدَانِهَا بِرَحْلَافٍ
مَعْرُوبٌ مَا هِيَ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ
وَأَمَّا دَرَسُورَةٍ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ
انْخَصَتْ وَارْتَضَى خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ خَفِيفٌ

بَغِيَّتُ خَيْرِ بُوَسْ

تَعْبِثُ خَضِرٌ حَتَّىٰ

غیبت حضرت موسی خواهد بود که هم چنانکه دلا در حضرت موسی نوحی شد بر فرعون و چون
 فرعون بنا قصد او کرد ند غیبت فرمود و فرار کرد و شیعا حضرت موسی در مدت غیبت حضرت
 موسی خواند و اذیت فرعون بنا بودند تا زمانیکه خداوند متعال اذن داد موسی را که ظهور
 فرماید پس ظهور کرد و فرعون بنا را هلاک فرمود هم چنین دلا در حضرت جحش که خواهد
 بود بر عبا و چون قصد کند مثل حضرت زاکر میفرماید غیبت میفرماید شیعا حضرت
 جحش در مدت غیبت او در خلایق اذیت هستند تا زمانیکه خداوند متعال اذن دهد
 داد ظهور و انفا از کفار و در زمان ظهور ذلت شیعا پیدا میگردد و بفرمود
 اَنْ مِّنْ عَلٰی الدِّیْنِ اسْتَضْعُوْا فِی الْاَرْضِ وَ یَجْعَلْهُمْ اَرْحَمَ وَ یَجْعَلْهُمْ اَلْوَارِثِیْنَ که نزدیک است
 دینار حضرت موسی است و تا قبل او در باره حضرت جحش است و قصه با حضرت موسی را جحش
 دلا در غیبت و ادب شیعا در مدت غیبت تمام در قرآن مکرر ذکر کرده است و بالمقام
 قصه با حضرت جحش معلوم میگردد بدین هیچ گونه تردید و محیر حاصل را بعد از خلا
 مردم است در حضرت جحش نظر اخلا مردم در حضرت عیسی اما اخلا در حضرت عیسی پس میفرماید
 حَتّٰی قَالَتْ طَائِفَةٌ مَّا وَلَدَ بَعِثَ مَرْءٌ و در حضرت عیسی سه فرقه کشند بعضی گفتند عیسی بدینا
 نبامد است و بعضی گفتند آمد و مرد و بعضی گفتند حضرت عیسی مصلوب گشت و این قول
 هر کفر بوده است بنظر قرآن و قول ما قُلْنَا اَلْبَسِ عِیْسٰی بَنَ مَرْیَمَ رَسُوْلَ اللّٰهِ و مَا قُلُوْا و سَلُوْا
 و اما اخلا در حضرت جحش پس مذکور میگردد در حدیث بعد حضرت خاتم
 چنانکه پیغمبر اکرم از مکه غیبت فرمود و بعد از غیبت با شمشیر ظهور فرمود و کفار را بقتل رسانید

و خداوند

و اینها از کتب معتبره است

بَحْثُ مَوْأَدِهَا

و خداوند متعال بانی فرمود پیغمبر اکرم را از نبی و در عالمی هم چنان حضرت جحش بعد از
 غیبت با شمشیر ظهور فرماید و گفت اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَعُوْذُ بِكَ و بار میبوسد شمشیر دست الهی
حدیث نوزدهم در حدیث ۱۳ غایت شیخ طوسی ص ۱۱۱ سنن ابی یوسف ص ۱۱۱
 میفرماید سَلَّمَ عَلَیْهِ اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَعُوْذُ بِكَ و بار میبوسد شمشیر دست الهی
 عید یطالع من علیه عیدنا ثانی سنه سبعمائیه و ما بین سنه کاتبه الوداعه طهه المثل
 قایل از کت ذلک قرع غساله در قاموس میفرماید حضرت عیسی ماحر و حسن و حسن کریم
 الکریم و حسنات آنها ثقیب یعنی حسنات است و ستارگان نواب غنم میمانند
 زیرا که در در عالم میثاق و نوز در عالم مسطور است و اسم النور یعنی بالیه و نوز
 باللیل و اما معنی حدیث شریف آنها میگوید حدیث حضرت رسیده و سوال نمودم از حضرت
 معصوم بر سر بقیه پس فرمود من اسم اما می است که غایب شود از انظار مردم تا در مشرق و غربت
 شصت از هجرت یعنی زمان فوت حضرت عیسی در موعید که منقطع است علم را منحصر در مرد
 مرد تا بعد بواسطه حجاب و دلا در حضرت مرد تا برولد حضرت مطلع نخواهد شد فقط معتمد
 از خواص مطلع گشتند با نهی از گفتن اسم و در وقت حضرت که مبارک اعیان مطلع کردند و چون از
 غیبت ظاهر میگردد و مثل شاد و خشنده در نار یکی شب پس اگر در کتب نمود که اما غایب
 انظار را دوستن باد و جسم نورانی که مؤمنین و مؤمنات با ما غایب قبل از ظهور افضل اهل
 نفع خواهند بود **حدیث بیستم** فی الدین ص ۱۸۷ عن ابی بصیر عن ابی جعفر
 قَوْلَ اللّٰهِ قُلْ اَلَا یَتَمَنَّوْنَ اَنْ یَّکُوْنُوْا مِنْ اٰیٰتِکُمْ عَمَاءٌ مَّعِیْنَ فَقَالَ رَمَلَتْ فِی الْاَمَّا الْقَائِلُ
 یَقُوْلُ

و اینها از کتب معتبره است

و اینها از کتب معتبره است

مَوْضِعُ طَهُوْرٍ أَمَّا ظَاهِرُهُ فَمَا يَرَوْنَ فِيهِ مِنْ بَنَاتٍ يَأْتِيْنَ بِأَهْلِ بَيْتِهِمْ فِي الدَّارِ الْمَقَامَةِ
عَيْنًا أَمَّا الْمَقَامَةُ فَدَوْلَةُ خَدَّاسَانِ. **مِثَابُ شَيْبِش** شَيْبِش كَلْفِي مِنْ ١٢٩ مَضْرَبِ
صَادِقِ مَوَاتٍ لِلْفُلَامِ. قَبْلَ أَنْ يَقُولَ قَالَ نَذَارَةٌ وَلَيْمَ قَالَ مَحَافِظُ نَمَّ نَالِيَا
نَذَارَةٌ وَقَوْلُ الْمُنْظَرِ وَقَوْلُكَ كَيْفَ وَلَا دِيَرٍ مِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ مَا سَأَلُوا بِأَهْلِيهِمْ
مَنْ يَقُولُ أَنَّهُ وَإِنْ قَبْلَ وَتِيبُهُ هُوَ الْمُنْظَرُ عَزَّ وَجَلَّ بِمَنْ يَتَحَمَّلُ لَيْسَ فَعْدُ ذَلِكَ
مَرَّ بِأَبِ الْمُنْظَرِ وَالْخَيْرُ بَعْدَ ذَلِكَ فُلَامِ كَمَا يَدْرُسُ أَنْطُونِي حَضَرَتْ حُجَّتْ عَيْنِي
قَبْلَ مَا أَوْزَارُهُ أَعْلَنَ عَيْنِي سَوَالِ عَمَّ حَضَرْتُ مَوْضِعَ نَظَرٍ خَرَزْدَلِ دَنَمِ أَنْ طَاعِلِ
فَأَمَّنْظَرُ مَوْضِعَ اسْتِخْرَاجِ مَرْوَمِ وَخَوَافِ جَمَاعَةِ مَكُونِ حَضَرَتْ عَسْكَرُ بَسْرِي
وَبِشْأَتِهِ مَكُونِ مَوَاتٍ كُنْتُ دَعَا شَدِيدُ مَوْضِعِ مُنْظَرِ اسْتِخْرَاجِ دَوْلَةِ نَذَارَةٍ
شَيْبَانِ أَوْ دَنْزِي دَامِيحِ دَرْشَانِ وَشَرْفَةِ قَاعِ مِثُوبِ أَهْلِ بَابِ أَهْلِ حَقِّ تَابِغِدِ مِثَابِ
قِسْ صَرِيحِ حُجَّتِ ابْنِ أَهْلِ بَابِ كُتْلَا نَكَ شَكَّ دَرْعِي حَضَرَتْ حُجَّتِ بِيَابِ حُجَّتِ
بِيَابِ هَفَّتْ مَرَّ كَالِ الدَّيْرِ مِنْ ٢٠٠ عَيْنِ شَيْخِ طَهُوْرٍ مِنْ ١١٣ حُجَّتِ مَعْصِلِي أَرْخَرِ
صَادِقِ وَنَحْضَرُ أَدْرِكُ مَوْضِعِي بِاصْطِحَ حَضَرْتُ وَارِدِ شَدِيدِ وَدَبْلُ كَهْ حَضَرْتُ مِثَابِ
جَوَانِ مَرْوَمِ مَكُونِ قِسْ سَبْ سَوَالِ شَدِيدِ وَنُودِاقِي نَامَتُ مَوْلِدِ غَائِبِي وَغَائِبِي
وَإِلْطَائِي وَطُولِ غَيْرِ وَبَلَوِي الْمُؤْمِنِينَ فِي ذَلِكَ الزَّمَانِ وَنَوْلِ الْكَوْلِ فِي فَلَوِي مَوْضِعِ
غَائِبِي وَارِدِي أَكْبَرُ عَنْ سِيَاهِمْ وَخَلِيعِهِمْ عَنْ رِبْعَةِ الْإِسْلَامِ مِنْ أَعْنَاقِهِمْ أَلَيْ قَالَ اللَّهُ
جَلَّ ذِكْرُهُ وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلَمَ لَهُ فِيهِ نَفْسٌ مِثَابِ الْوَلَايَةِ فَاحْذَرُوا الرِّقَّةَ وَأَسْوَلَتْ

५५

१५

[illegible]

وہم

بَيِّنَاتُ غَيْبٍ فِي خِطَابِ

وَلَمْ يَزَلْ يَأْمُرُ أَصْحَابَهُ أَنْ يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَيُطِيعُوا آيَاتِي ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 وَفَعَلَ عَلَيَّ الْوُصُولُ إِلَيْ قُلُوبِكُمْ ۚ وَكَذَلِكَ بَيِّنَاتُ اللَّهِ آيَاتِهِ ۚ وَكَذَلِكَ يَتَّبِعُ الَّذِينَ يُحِيطُوا بِهَا
 ذَوَالْ مُلْكِ الْحَيَاةِ مِنْهُمْ عَلَى بَدَالَتِهِمْ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 الْوُصُولُ إِلَيْ قُلُوبِكُمْ ۚ بَيِّنَاتُ اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لَكُمْ مِنْهُ لَوْجٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ۚ بَيِّنَاتُ اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لَكُمْ مِنْهُ لَوْجٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 ابْنَابِدَتِ قَوْمٌ مُعَذِّبُونَ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 ذَوَالْ مُلْكِ ابْنَابِدَتِ قَوْمٌ مُعَذِّبُونَ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 اَزْ سِيْعَتَانِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 مَعُونًا ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 فَدَعَا لَهُمْ رُسُلَهُمْ فَوَلَّوهُمُ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 نَوْرَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 يَقُولُ وَمَا أَفْلَحُ وَفَمَا أَفْلَحُ ۚ وَلَكِنْ سَيَّبَهُمْ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 لِقَوْلِهِمْ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 بِمَنْ يَقُولُ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 غَيْرُ مُحْتَمِلٍ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 بِقَصْدِ كُنْ أَخَافُ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 رَجَحْدِهِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ

حَضْرَتِ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ

بَيْنَ مَرَدِّمْ كَمَا كُنْتُمْ كُنْتُمْ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 وَصَوِّرُوا بِهَا السَّمْعَ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 مَبْنُوتٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 مَكُونِي ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 قَائِلٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 ابْنَاءُ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 مِنْ صَوَائِعِي ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 مُتَّبِعٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 نُوحٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 بَنَدُكَانٍ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 وَتَوْحِيدٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 وَبَعْدُ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 كَرْدٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 بُوَدٌ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 لِيَمْلَأَ اللَّهُ الْخَبْرَ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 وَكَذَلِكَ الْقَائِلُ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ
 مِنَ الْكِبَرِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ ۚ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُمْ أَوْفَرَ الْفُتُورِ

حَضْرَتِ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ

نَظَرُ خَضِرٍ حَجَّتْ خَضِرٌ نَوْحٌ خَضِرٌ

بِإِسْمِهِ لَا وَالتَّكْبِيرِ وَالْأَمْرِ الْمُنْتَبِهِ فِي عَهْدِ الْقَلِيمِ عَلَيْهِ السَّلَامُ بَعَثَهُمْ جَبِينِ امْدَادِ غَيْبَتِ
 خَضِرٌ حَجَّتْ بَرَى بِنَاسْتِ كَدَا شَكَارُ شَوْحِ زَا عَجَلِكُ خَفْطُ شَدَّ بُودِ وَابْتِ زَا كَدُورِ صَفَا
 نَابِدِ بَعْنِ دَلَامِلِ مَامَتِ خَضِرٌ امِيرٌ مَابِرِئْتُهُ دَرُ فُلُوبِ شَبَّاحِ مَحْمُوطِ بُوْدِ دَرُ كَسْتِ سَطُوطِ
 وَبِئِ بِوَاسِطَةِ سُلْطَنَتِ سَيِّ قَبْتِ وَبَنِي عَبَّاسِ دَسْتِ نَفْتِ قَدَرِ مَرَاهِنِ هَادِخِ مَوْرِدِ لَدَا رُوحِ
 اِسْلَامِ وَبِالْهِنِ اَوِيْنِ اِيْمَادِ مَحْفَظَةِ مَحْمُوطِ بُوْدِ وَمَكْدَرِ بُوْدِ بَطْلَانِ شَهَابِ بِنَامَةِ وَبَنِي
 كِه مَبْرِ مَابِدِ حَضِرِ مَتَرِ كَانِ الدِّينِ الَّذِي رَقَضَاهُ اللهُ وَدَسُوْلَهُ مَمَكِيَا بِاَبْنِشَارِ الْاَمْرِ فِي
 وَذَهَابِ الْيُوفِ مِنْ فُلُوبِهَا وَانْفِجَاعِ الشَّكِّ مِنْ صُدُودِهَا فِي عَهْدِ زَا جِدِ مِنْ هَوَا بَعْنِ
 دِهِنْ مَرَقَةِ عَدَا شَهْ كِه بِهَلِنْ وَدُورِ وَحَقِيقَةِ اِسْلَامِ بُوْدِ بَعْنِ اِيْمَادِ رَجِهْ زَا مَنَسْكُتِ
 دَرَامَتِ وَدَرَجِهْ زَا مَخُوفِ وَرِسْ رَا مَتِ مَرَفَعِ كَرْدِ بِدِ دَرِ عَهْدِ بَكِي اَنْخِلْفَاءِ جَوْرِ غَرِصِ
 اِيْمَادِ شَبَّاحِ مَسْتُوْرِ بُوْدِ وَانْفِجَاعِ بَرَكِ اِيْمَادِ بَدُوْنِ وَضُوحِ حَقِّ وَبِنَادِ نَا كَبِدِ عَوْنِ
 وَالرَّامِ حَمَتِ مَكْنِ سَبَبِ لِيْذَا اَمْتَدَادِ عِبَدَتِ بَابِنْ سَبَبِ بُوْدِ اَسْتِ **وَاَمَّا الْعَبْدُ الْمُسْلِمُ**
الْمُصْرِفُ وَنَ اللهُ بَادِلَ مَا طَوَّلَ عَمْرُ لَيْسُوْةٌ فَلَدَهَا لَهْ نَا اَلَكِه مَبْرِ مَابِدِ بَلِي اِنْ اَللهُ تَعَالَى
 كَانِ مَانِقِ عَلَيْهِ اَنْ تَقْدِرَ مِنْ عَمْرِ **الْمُشْهِلِ** مَا تَعَدَّ وَعِلْمِ مَا يَكُوْنُ مِنْ اَمَّا كَادِ عِيَادِ عَمَلِ
 ذَلِكِ الْعَمْرِ فِي الْقَوْلِ هُوَلِ عَمْرِ لَعَدِ الصَّيْحِ مِنْ غَيْرِ سَبَابِ وَجِبْ ذَلِكِ اِلَّا لَعَلَّ الْاِسْتِ
 بِهْ عَمَلِ غَيْرِ الْقَائِمِ وَلَيَقْطَعِ بِذَلِكَ حُجَّةُ الْمُتَعَابِدِيْنَ لِيْلَا يَكُوْنُ لِلْيَاسِرِ عَلَيَّ اللهُ حُجَّةٌ **تَوْصِيحُ**
 نَدَا بِحَدِيْثِ تَبْرِيفِ طَوْلِ عَمْرِ خَضِرِ دَلِيْلِ فَرَادَاةِ بِرِطَوْلِ عَمْرِ حَضِرِ حَجَّتْ وَانَا وَجُوْدِ
 بِلِ اِنْ مَنُوْا اَنْ اَسْتِ نَظَرِ جُوْدِ سَلَاطِيْنِ مَا ضِيْبِ وَجُوْدِ اَنْخَا صِ بِرِجِسْتِ عَالَمِ مَثَلِ حَانِمِ

وَقَدْ رَوَى عَنْهُ
 فِي تَرْغِيْبِ الْهَلَاكِ
 وَنَهْيِ الْفَسَادِ

كَأَنَّكَ كَلِمَاتُ نَعِيمٍ ثَابِتٌ قُلُوْبُ

زِيَارَةِ دَرِ قَضَائِ مَعْدِ بَسْبَادِ زَا خَادِيْتِ وَانْجِنَا اِسْمِ خَضِرِ مَكُوْدِ كَرْدِ بِلَا اِسْتِ مَنَلَا دَرِ مَنَلِ
 خَضِرِ حَجَّتْ دَرِ حَاجَتِ اِسْمِ خَضِرِ مَكُوْدِ سَتِ اَوَّلِ حَدِّ لَمَّا رَا حِجَّتْ نَظَرِ خَضِرِ مَرِيَا
 اَزَا اَمْرُهُ **دَرِ مَرَحَتِ** لَمَّا رَا حِجَّتْ خَضِرِ حَسْرَتِ سَيِّمِ حَدِيْثِ لَمَّا رَا حِجَّتْ مَرُوْمِ
 خَضِرِ عَسْكَرِيْ چَهَلِ دَرِ اِسْ حَدِيْثِ اِسْمِ خَضِرِ مَكُوْدِ رَا سَتِ هَمْ حَسْرَتِ دَرِ سَ مَرُوْمِ
 اَخْبَانِيْنَ وَجُوْدِ خَضِرِ سَوَابِرِ عَمُوْ نَابِتِ مَبَكُوْدِ دَرِ دَرِ قَرَانِ دَرِ حَضِرِ شَدَّ سَبَبِ رُصْفِ
 دَرِ سُوْرَةِ كَهْفِ فَوْجِدَا اَعْبَادِ مِنْ عِبَادِنَا اَنْبِيَاءُ رَحْمَةُ مِنْ غِنْدِ نَادِ عِلْسَاءِ مِنْ لَدُنْ
 عَلِيْنَا كِه بَا نَعَامِ مَقْبِرِ وَانْخَا شَخْصِ زَا كِه نَافَتِ دَرِ اَحْصَرِ مَوَكُوْمِ مَحْمُودِ اَوْرَا نَرِ
 قَبْلِ اِيْمَادِ اَزَا وَاِهْمَا نَا خَضِرِ بُوْدِ اَسْتِ خَالِ مَلَا حَطَّةِ فَرِيَا بِنَدِ كَلَامِ مَعْرِ بَطَاءِ حَضِرِ حَضِرِ
 زَا دَرِ حَضِرِ اَدَبِ بَغِيْبِ تَعَبِ وَفُوعِ كَفَرِ وَارْتَدَادِ اَقْوَامِ سَبَبِ كَا حَضِرِ حَجَّتْ وَحَدِيْثِ اَوَّلِ
 اَرْبَعِ دَرَامَتِ كِه فَرِي تَعَدُّ مَظَاهِرِ كَرْدِيْ هَرْ فَرَقَةِ مَذْهَبِ اَخْبَانِ كَرْدِيْ دَرِ كَرَانِ مَذْهَبِ
 مُوْجِبِ مَلَالِ اَسْتِ **وَفَقَطُ** مَقْصُوْدِ اِيْنِسْتِ كِه هَرْ يَكِ اَزَا نِ مَذَاهِبِ مَخْتَلَفَةِ بَلَكِ حَوْلِ زَا
 اَخْبَانِ كَرْدِيْ دَرِ بَاعَدِ تَوَلَّدِ خَضِرِ حَجَّتْ نَامُوْ اَخْصَرِ قَلِ زِيْدِ نَزْدِ كَوَارِ بِاَوَّلِ سَبَبِ
 بِاَجْلُوْلِ **وَالِي** كَلِمَاتِ مَبْرِ نَعِيْمِ نُوْفَلُوْ اَسْتِ كَا هِيْ مَكُوْدِ تَوَلَّدِ مَبَكُوْدِ بِوَاسِطَةِ مَرْدِيْ
 اِسْمِ مَا دَرِ دَرِ مَانُوْلِدِ دَا سَمِ قَابِلَةِ اَخْصَرِ كَا هِيْ مَوْتِ حَضِرِ زَا مَكُوْدِ دَرِ رَا يَابِدِ كَرْدِيْ
 وَكَاهِيْ سِيْرِ ثَابِتِ مَكُنْدِ وَكَاهِيْ بِقَوْلِ شَلْحَا مَمْنُوكِ قَائِلِ بِجُلُوْلِ بُوْدِ اَسْتِ
 غَرَضِ اَنْشَا بَابِدِ بِكُنْجِ مَكُوْدِ وَمُسْتَقِيْمِ نَابِتِ نَهْ اَنَكِه مَقْلُوْنِ الْمَرَا حِ نَاشِدِ وَهَرْ خَا حَاجَةِ
 حَرْفِ بَزْدِ مَدُنِ النِّفَا بَابِنَكِه اِيْنِ كَلِمَةِ نَا كَلِمَةِ سَابِقَةِ مَبَانِيْبِ زَا دَرِ وَاحْتِمَاعِ نَقِيْبِيْنِ

عالم است اینست که منافقانه از مقام خرافات بنمایم **حدیث بیست و نهم**
 کمال الدین ص ۳۳، ابامسلم مروی خوال کرد از حضرت رضا علیه السلام ما علامان العباد
 بد فرمود علامه آن بكون شیخ لیکن ثابتاً بالنظر حتى ان الشاهد اليه بحسبه ابن اربعین
 و ان من علامه ان لا یفر بمرور الا بایام واللجاجة بأنه اجله بینه علاماً **و السلام**
 مؤید اینست که انحضرت تجسین پیر است و محض نظر مردم است و آن که ظاهر حضرت کما میگردان
 تا جعل له و اما انکه از شیخ و پیر مران است و است که علامان انحضرت اینست که پیر نشود
 بمرور زمانه بلکه باید و از اجل مران انحضرت **حدیث ۲۹** کمال الدین ص ۳۳، قلت
 لا یجوز ان یكون من هذا الامر ان برودة الله اليك من غير سبب فتدبر به لك و حضرت
 الذمهم باسمه فقال ما هذا اخلف اليك الكتب فسل عن المسائل و حملنا اليه الاموال
 الا اقبل و مات على فراشه حتى بعث الله لهذا الامر رجلاً حتى المولى و المذبح حتى في ربه
حدیث سی ام کمال الدین ص ۳۳، اعلام الوجود ص ۲۴، اما زاد حضرت عبد العظیم
 از امامت محمد فرمود **السلام** الذمهم من الارض من قبل الكفر و المحجور هو الله تعالى على الدنيا
 ولا ربه و بعينه هم شخصه و محرم عليهم قيمته و هو سمي رسول الله بینه قائم مؤید که
 که بخفی باشد مردم و لا دست او و قائم شود از مردم شخص او و بینه او را بجهت و ما شخصه
 شرح خواهند ساخت مردم اگر چه بدست میامردن موقت او و ما شخصه نظیر بدست
 برادران بوسف بوسف و حرام ماست بر مردم بزدن اسم آن حضرت یعنی اگر از اجناس مطلع
 بر حضرت بجهت حرام است بر او اسم برد و ادعا و بستان حضرت و در ادعای او کرده اسم آن حضرت

حدیث بیست و نهم

حدیث بیست و نهم

حدیث بیست و نهم

و از انحضرت را شخصه معتر فرموده اند خدا و بعضی معصومین منفذ قیاس بر آن
 چنانچه مذکور گشت غرض منصوص از غیر منتهیه است بر این است که مبارک است
 رحمت مرام شود برای حضرت **بجهت** منبیه در دعا عبادت و غلبت معنی حد
 کمال الدین ص ۳۴، روایت میکند از سر در در آن حضرت عسکر سوره بر حکم و عهدین
 و محمد بن عثمان ماثب و در حضرت حجت که بعد از بدعت عمر بن عبد المطلب و عمر بن عبد المطلب و عثمان
 و بعضی بطلا اطفال هدا ایا میم من بعد و حضرت علیکم الهی و لا تفرقوا من بعد و ایا میم
 اما انکم لا ترون بعد یومکم هدا فان امر حاضری عین و اقصی الا انما فالامر حاضری عین و اقصی
 بینه ما جعل مرادنا من حد حضرت عسکری بود پس حضرت اشاره فرمود در حدود و مرز این
 امام شما بعد از من و علم من بر شما و طاعت کید او را و صرفی شود بعد از من و در دنیا
 و دیگر نخواهد بود او را بعد از این پس عین خواهد مرود پس امامی بگفت که حضرت عسکر
 رحلت فرمود **فصل سوم** در ذکر احیای که لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 و یا عهد انحضرت و ان و حرمات اراجبا **و جواد** معنی انحضرت باشد امر الهی
 کمال الدین ص ۳۱، عزام هادی قال عدت عن سبک محمد بن علی الباقی منک با سبک ایدین
 کتاب الله عز من قبله قد افلحتم و اسهرت عنی قال علیه السلام حله قلت قول الله فلا
 بالمحسب الجار الکبر قال هذا مولود فی ابرارنا هو المهدي من هذا الغیبه بكون له
 و حیره بنیل میافرم و بهیج میافرم فیا طوبی لک ان ادركه و یا طوبی لمن ادركه بینه ام هدا
 گفت مع شرف شد حد حضرت باقره عرض کردم ای فاضل از کتاب خدا قلب را مضطرب کرد و حیا

حدیث بیست و نهم

حدیث بیست و نهم

از چشم من دیده است حضرت فرمود سوال کن عرض کردم قول خدا ملا اقم بالحسن البوار الکثیر
 پس حضرت فرمود حقن مولود است که بعد از امامی نخواهد بود که انمولود همگ موعود است و میا
 از برای ان مولود غیبی که موجب جبریت مردم خواهد شد و گمراهی شوند بدان تو و هذابت میشوند
 تو که بگرد خود شایع حال تو اگر بد که انمولود را در خود شایع حال کیسکه بد که کد ان مولود را **صبح**
 اول ما حرن اگر با غشا و جو زان زمان ملاحظه شود پس اول ما انداء کردن ملال است
 انروز ما قطع کرد شایع ملاکت که ما بود کرد و اگر با غشا امر واقع در ان ملاحظه کرد پس ان
 اگر بوسه انبیا و جعل خلیفه در بین باشند پس اول اند ما اذم و آخر او در ان خاتم است انبیا
 که گفته میشود پیغمبر آخر الزما پیغمبر از انبیا و از انما بقت پیغمبر اکرم تا قیامت
 انروز ما بوسه انبیا خواهد بود و اگر با غشا امر و شایع و امامت باشد اول زمان و شایع امامت
 حضرت امیر خواهد بود و آخر زمان و شایع امامت حضرت جلیلت پس امام آخر الزما پیغمبر امام آخر
 زمان و منات و امامت که بعد از امامی خواهد بود **اما** انبیا اول قطعا مراد است اما
 دوم انصاف حضرت حق ندارد و حال آنکه لفظا در آخر الزما در حد شریف معرفات پیغمبر
 مستقر است و صفت است از برای مولود که با این صفت باید شناخته شود پس معین شد انبیا
 ثالث و معنی هر شریف اینکه حقن مولود است که امامت او در آخر زمان و منات و امامت
 که بعد از امامی خواهد بود و انما غارت است از سده و دویست شصت از هجرت چنانچه در
 کلام امام غافق روایت کرده و در فصل دوم حدیث نوزدهم گذشت و پر واضح است که حدیث
 سابق ام ما ناید با ان حدیث متحد باشد از جهت معنی زیرا که اگر قصه سوال و جواب مکرر شد

صبح

نشد حضرت مذ طریقی خواهد بود ناسد پس آخر الزما با ان و سبب بکه ناسد اولی ناسد اد
 احلا اند معنی ناسد پس انما معنی دو حد و واضح مر میگرد پس واضح کرد بد که در
 رما امامت حضرت جلیلت انصاف چنان حضرت چه دنا غیبی و در خصوص هر الزما
 لکه تولد در چنان سال قبل از آخر الزما هم تولد در آخر الزما است و انما امامت امامت
 ممکن است که در آخر الزما حرف لغو باشد منقول مولود که تولد هم در هر زمان ناسد هر حال
 انروز ما انصاف حضرت نیست بر ما هم مورد که تولد در آخر الزما ناسد و بد در هر زمان حضرت
 گوید انبیا قصه او را در ان و حمل معنی آخر الزما **فثم** العجبت عملنا انقطعت
 لفظا آخر الزما هست لفظا له غیبه هم هست **فجبر** دوم مترجم ناسد موعود است و امامت ناسد
 طعنیه در حدیث **اول** که در ۲۱۵، عن حکم من امره قلت لا تتعبد شیعه
انما المهتد **فاما** کلنا مهتد **الان** الله فانت انت صاحب السیفه قل کلنا صاحب شیب و در
 السیفه فانت انت الذي يغفل أعداء الله و تعربان اولیاء الله و تطهران دین الله قال
 بالحکم کف اكون انا و قد بلغت حما و اربعین و ان حاجب هذا الامر اقرب هذا باللبس
 و احق علی طهر الدابة پیغمبر عرض کردم حضرت با قوسه امیر که سید موعود انما هم مردم را
 هذابت میماند و گوید و ند عرض کردم تو صاحب شیب پیغمبر در موعود تمام ما ائمه دارن شیب
 هم عرض کردم شما ان موعودی هستی که دشمنان خدا را میبکشی و سبب غیبت اولیاء خدا
 خواهی شد و ظاهر شود دین الی سبب پس موعود چگونه من ان فاش موعود هم و حال آنکه
 پمحل غیبت از عمر من گذشته است و بدستیکه صاحب سبب که در موقع امامت از غیبت

ابطال لایعین

بر بنا شیر خوار که و سکن است ازین در پشت زین در موقع سوار بقیه زنا طفولیت که حضرت
 جنت در زمانها سالک بمصیبا مسموم و متاثر است **توضیح** حضرت با قول شخصی است
 ار ائمه که امام او عداست می تدبیر و کوار خود بود و چون در نزد شیعیان مسلم بود که نام قائم موعود
 لذا حکم بن نفع احوال میداد که حضرت با فرقا هم معهود باشد لذا مد کرده بود که اگر قائم موعود
 باشد ملازم رکابش باشد و حضرت با فردی در سن چهل و سه سالگی بمصیبا مامت فائز شد و حضرت
 جنت در سن و پنج سالگی در ساری بمصیبت خود معهود میکرد که حضرت میفرماید من در سن
 چهل و سه سالگی امام شد و امسال که سال دوم امامت من است چهل و پنج ساله ام و صاحب مرقا
 و ظهور که است که در موقع بل امامت طاعت و زمان طعوت همانا قریب دارد بر بنا شیر
 خوار که در زمانها است که سبک است بر پشت زین و اما در موقع که حضرت جوانی است کمتر از چهل
 سال پس سکن تر است بر پشت زین و بقیه از جوان بقریب زمان شیر خوار که مستحب و قبیح است
 بلکه از طفل تغییر شود بان لفظ و واضح کرد بد که حضرت با فردی در زمان بل امامت حضرت جنت را
 فرمود است نه زمان ظهور از حضرت را چنانچه **حدیث در موعود** از عیسی بن سالم روایت
 نموده قال ابو جعفر ان صاحب هذا الامر اصغرنا سنا و اجملنا شخصا فلت من يكون قال عليه السلام
 اذا سارت الزكبان يتبعها الغلام فتند ذلك يرفع كل ذي مصيبة لواء مصرع فيفرها بد که صاحب
 الامر ستر از امام ائمه کثرت در موقع قیام بمصیبا مامت **توضیح** حضرت اما عهد نفی در سن
 سالک بمصیبا مامت نائل گشت و حضرت امام علی علیه السلام در سن هشت سالگی بمصیبا مامت نائل
 و کوچکی نیز ائمه در موقع سبک بمصیبا مامت همانا **حجت ابن الحسن** است که در سن چهار سالگی

ظهور

توضیح

نائل

ابطال لایعین

نائل با امامت شد و اما اینکه حضرت جنت جوان است در وقت ظهور پس گذشت در اجتناب از آن
 بحسب حد و منظر مردمان جوان است اما بحسب تر از شیوخ مهتران است پس حضرت در
 موقع ظهور از جمیع ائمه بزرگتر است بحسب و اگر بقول میرزا بهیم مفسر و مظهر باشد
 مصداق نخواهد داشت زیرا که کوچکتر از امام ائمه نابدار هفت سال کثرت باشد و **حدیث**
 مرقه انحضرت است اینکه در موقع ظهور و موعود است در ائمه بسبب غیبت امام قائم
 خارج عن قوله قال ابو عبد الله الذي يلاها هذا كما ملئت ظمأ و خورا على فتر من الائمة كما ان
 رسول الله نبى على فتر من الويل المعنى معيشة شريفة فاموس است فتر بقر موراسكن
 بعد حدة و لان بعد شدة من فتر لفة بغير سنية و ضعف و سكوت بعد احدث است پس
 ائمه يارسل عباد است و سنية و ضعفها بها بواسطة رجوع مردم از دینان **توضیح** احصا
 متوازه لزوم جنت در دین نفی میفرماید باقطاع جنت از روی من و باید جنت اهل یا مسو
 بیوت و رسالت و یا بعنوان و صایب و امامت در روی من باشد چنانچه من حضرت علیه
 پیغمبر اکرم او صبا حضرت علیه حج الهیه بودند پس فتر من معی انقطاع ساند بلکه مع سنی
 ضعف ائمه در سن است بواسطه سنی و ضعف مردم در دینان بلکه رجوع مجاهلتها و لیس
 و اما در احوال است پس جنت الهی باشد بلکه جنت امام علیه السلام باشد علاوه احاد
 بنوا از اشیاء نمودن و الی و انصاف قائم موعودا با ائمه پس مکتبه فتر در یک حدیث نمیتوان شد
 موعود انقطاع قائم موعودا با ائمه برخلاف بعضی متوازه چنانچه نفع میوید **حدیث**
 چهارم از نایب ابن عبد المطلب است در نزد مردم ما بسبب عرقا شخص امام و این منتهی گنا

سوق
وجیه

چهارم
وجیه

دعوت

ابطال اسناد غیر حجت

از عینان حضرت غیبت فعالی ص ۷۰، عرابی عبد الله بن ابی ابراهیم قال قال رسول الله ﷺ مثل اهل
 مثل نحو التماسه وكتشافه بطلان حجتهم منها طلوع فرقة من اوله وانشاء من اليه
 بالاصابع انه ملك الموت فدهس به ثم لبثتم في ذلك سنين من هجرته وانشاء بنو عبد المطلب
 لم يقدروا على من ابي حنيفة ذلك ببدايتهم فاحذوا الله واملوا بالحق وبقية بعينه احوال القلوب
 وبعينها الستة المذكورة في بعض النسخ سببها من دفعه كذا المعنى بعبارة كرم فرمود مثل اهل
 من مثل سنانان ۳ که هر دو سنان داشتند و سنان طالع نمود هر چه مرد سنان از اهل بیت
 ظاهر شود و طلوع نماید و سنان را به نماید نظر کردن بان سنان را بجهت بخورد و اشاره نماید
 او به سنان خود میباشد و از امر که پس میرد او را و قبر از این جریان طلوع و هبوط اهل بیت در نزد
 مینماید سنانان در روز کار خود که سنان طلوع نمیکند و پس از عبد المطلب سنان می شوند
 نظر مردمان که مشارالیه بالبنان میان ایشان می خواهد بود و دانسته میشود که اشاره کی است
 از کما است پس در رد آن غیر و ناشناختا ظاهر میشود سنان باین سنان باشد خدا را و طلوع سنان
 و قبول کید او را **توضیح** عرابی حجت بن الحسن از امامه مشارالیه بالبنان شدند در مقام عرفان
 مرد و مریک ایشان را بود و در نزد لکن سنان **حجت بن الحسن** در سنان دایان موجود و به
 طلوع نمود که مردمان او را با اشاره تعیین کنند پس مثل حضرت رسول ﷺ اهل بیت خود را
 بنابر دلیل است بر وجود سنان غائبان از انظار در موقعیکه بعد از موت اما سنان مشارالیه بالبنان
 نباشد و این معنی کفایت است از غیبت حجت بن الحسن و نیز در اخبار متقدمه معلوم شد که غیبت
 معنی ناشناختا مردمان است حضرت را با سنان و رسم اگر چه با پس از عبد المطلب مجهول الشخص و التبع

برای سنان از کفایت
 سنان سنان مردمان
 و نیز

ابطال اسناد غیر حجت

در بیان مردم معاشرت نموده میداد مردم که کذا سنان امام منظور در این بر سنان پیر
 عبد المطلب در معاشرت از حجت عریان است و اطراف معاشرت سنان سنان اصابع که در زمان
 غیبت این اشاره نیست و غیره و نم ندانم ای می آید که در این سنان سنان سنان سنان
 مراد انقطاع امام بیت دیر که مافات دارد تا بمیل سنان سنان سنان سنان سنان
 و سنان دارد یا ای می آید که دلالت دارد بر سوال از موجود مجهول و بطلان انقطاع
 سنان است تا اجازت در حجت پس معلوم شد که مراد سنان در عند الله یعنی سنان سنان سنان
 چنانچه سنان میگوید و **حجت بن الحسن** ای که حضرت قیام مینماید بعد از اسکندر میسرند و غمگین
 شود که اشاره است بعلت عدم انحضرت و غیبت انحضرت سبب شود از برای سنان سنان
في الجمل ص ۲۰، عرابی سید الزمان قال قلت لابي عبد الله ﷺ المهدى واحد فان لم
 لا ينجي بني المهدى قال لا لأنه بعد إلى كل امرئ حتى **والقلم** لأنه يقو بعد ما يموت فإ
 يقو بأمر عظيم انتهى جمل الشرب المعجم قال الموت يقع بحسب أنواع الحجة منها ما هو بار القوة
 التامة ومنها زوال القوة الحسية ومنها زوال القوة العاطلة ومنها الخوف والخبر المكلف للحزن
 كقوله ثم ويا سي الموت من كل مكان وما هو محتمل في ذلك من اية شريعة موت مع خوف و حزن است
 پس معنی حد اسکندر حجت قیام میکند بعد از اسکندر میسرند و نیز در معنی انحضرت مینماید و قد بینما
 الموت لا احوال الشافعية كالغزو والذل والمهر وغير ذلك و هو مینماید و فی کلام العرب بطلان علی
 التكون يقال ماتت اربع اذا سكت غرض موت و حجت بن الحسن کوره استعمال شد و حجت بن الحسن
 مناسبت با غیبت حجت بن الحسن که انحضرت در حال غیبت هم خائف است و هم ساکن و هم در مشقت

حجت بن الحسن

ابطال لای یغمی

(۶۶)

لَا يَقُولُ الْيَهُودُ قَالَتْ يَتَمَسَّ بِالْحَبْلِ الرِّضَاءُ يَقُولُ لَيْسَ سَبَقُوا شَدَّ وَكَثُرَ يَقُولُونَ
بِالْحَبْلِ فِي مَجْرَاءِ قَدَمِهِ وَالرِّضَاءُ حَتَّى يَمُوتَ قَالَتْ لَا إِمَامَ وَفَدَّ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ
وَعَنْ قُضَائِبِهَا أَنَا ذَا الْمَوْتِ خُفَّ بَنِي بَعْرِ يَدُ اسْكِهِ مَرْدَمٍ مَبْلَا كَرْدِ بَدْرِ حِجَّتِ وَنَقِصَتْ ذَمِّ
شُودِ بَا مَرَكِهِ حَبِّ تَرَوِ بِرَكْتِ اسَا كَرَفَا كَرْدِ بَا مَبْلَا مَشُونِدِ وَدَرِ حَبِّ دَاغِ مَبْلَا
بِهِ حَبِّ دَرِ حَبِّ نَادِدِ وَطَعْلِ نَهْرِ حَوَارِ نَا مَكِهِ كَفَنِهِ مَبْلَا عَجَبِ كَرْدِ وَرَدِ وَخَالِ نَكِهِ اِنَامَتِ
وَتَحْقِيقِ بَغِيرِ غَيْبَتِ مَرُومِ مَبْلَا **توضیح** چون عباس با مطلع کشند که قائم موعود
جنا بر الحرس لَدَا صَدَقْ طَعْلِ سَلَامَتِهِ بُوَدَنْدِ جَانِجِهْ دَتَحِدْ سِيَتْ هَمْتِ اَرِضْلِ بَدَمِ دَكُورِ
وَالْحَصُونِ زَرِ مَخْضَرِ عَسْكَرِ دَرِ صَدَقْ نَعِيسِ بُوَدَنْدِ كِه حَصْرِ عَسْكَرِ پَرِ زَارِدِ بَا نَدَارِدِ وَبَا مَبْلَا
حَوَالِ الْعَادِ شَيْعِيَا وَخَالِ حَصْرِ عَسْكَرِ دَرِ حَبِّ دَتَحِدْ اسْتَطَاقِ وَغَيْرِ بُوَدِندِ وَابِنْ حَبِّ
شَيْعِيَا وَاسْطَرِ تَفْئِيسِ عَبَّاسِ دَرِ حَبِّ بُوَدِ وَبِالْخَصُونِ دَرِ مَوْجِ كِه حَصْرِ حَبِّ حَبِّ بُوَدِ
رَضِيعِ بُوَدِ **و** لَدَا حَفَاءِ وَلَا دَنَاشَا حَصْرِ نَا نَكِهِ مَسْنِي كَرْدِ بِدِ بَعِثِ حَصْرِ حَبِّ وَرَدِ عَقْلِ
نَاخِصِ حَوْدِ مَلَا زَمَنِ غَيْبِ وَمَوْتِ مَحْضَرِ تَقْصُورِ كَرْدِ وَكَمَنْدَا كَرِ حَيَاتِ دَاشْتِ ظَاهِرِ
مَرْتِ مَبْلَا جَهَارِ اَوْ جَسْبِ قَوْلِ بَعِثِ حَصْرِ قَائِلِ شَدَنْدِ بَا نَقْطَاعِ اِمَامَتِ وَحَبِّ وَخَالِ نَكِهِ
خَالِ اِنَامِ وَ**حُجَّتِ** بِنَا بَدِ بَاشَدِ تَوْقِ مَلَا زَمَنِ فَا سَدَا دَهْرَا كِه غَيْبِ بَدَنْ مَوْتِ مَكْرَدِ
وَاقِعِ كَرْدِ اَسْتِ مَوْتِ بَدَنْ غَيْبِ بَلَكِهْ بَا سُلْطَنَتِ اِمَامِ وَاقِعِ كَرْدِ اَسْتَا مَآ غَيْبِ بَدَنْ
مَوْتِ قَسِ بَغِيرِ اَكْرَمِ سَهْ دَفْعِ غَيْبِ دَرِ مَوْدِ دَرِ كَوِ خِرَا وَتَشْبَاهِ طَالِبِ غَارِ وَبَعْدِ اَزْ غَيْبِ
ظَاهِرِ كَرْدِ بَا شَمِشِ اِنْفِغَامِ اَزْ كَفَارِ وَابِنْ دَرِ مَوْجِ نِيسْتَكِهْ فَا عِلْ غَابِ مَكْرَدِ دَرِ جِهْتِ ضَمِيرِ بَا

وَقَائِعُ ظُهُورِ حُجَّتِ

(۶۷)

دَاعِی رَسُولِ اللَّهِ وَهَكَذَا غَابَتْ مَكْرَدِ اسْطَا شَدَّ بَاشَدِ بَغْمِ غَابِ وَغَابِ بُوَسْفِ بَغْمِ
غَيْبِ وَظُهُورِ بَعْدِ اَزْ غَيْبِ دَرِ اِنْمَاءِ سَلَمِ وَاقِعِ كَرْدِ يَدِ مَبْلَا حَصْرِ مَوْتِ حَصْرِ بُوَسْفِ
كِه مَرَكِ بَعْدِ اَزْ غَيْبِ ظَاهِرِ كَرْدِ **وَا** مَوْتِ بَا طَبِ بُوَدِ سُلْطَنَتِ بَدَنْ عِلْ بَدَنْ
كِه حَصْرِ رَضَا نَاشِمِ وَاقِعِ مَكْرَدِ قَسِ اَبِنْ تَوْقِ مَرْدِ وَ سَدَا سَتِ مَوْجِبِ بَا دَرِ غَرِ مَبْلَا
مَبْرَجِ اَسْتِ دَرِ عِلْتِ حَصْرِ **حُجَّتِ** نِسْبِ عِلْتِ مَحْضَرِ بَعِثِ اِنْبَاءِ سَفِ وَبِهِ مَبْرَجِ
اَسْتِ دَرِ اِبْطَالِ قَوْلِ بَعِثِ حَصْرِ حَبِّ وَانْقِطَاعِ اِمَامَتِ اَلْحَبِّ تَقْصُورِ اَدْرَاكِ بَعِثِ كِه غَابِ
مَوْتِ بَدَنْ اَسْتِ اَلْعَاقِلِ بِكَمْنِ اَلْاَشَانِ **فصل چهارم** دَرِ كَرْتِ قَلْبِ قَلْبِ دَرِ خَا
وَارِدِ دَرِ وَقَائِعِ زَمَانِ ظُهُورِ حَصْرِ حَبِّ **حَدِيثِ قَوْلِ** اَعْلَامِ الْوَرْدِ (ص ۲۶۳) **عَلَمِ الْقَائِمِ**
قَالَ اِذَا قَامَ الْقَائِمُ دَعَا النَّاسَ اِلَى الْاِسْلَامِ جَدِيدًا وَهَذَا قَامَ اِلَى اَبْرِ قَلْبِ زَوْجِ عَنِ الْحَبْرِ
وَاِنَّمَا نَبِيُّ الْمَهْدِ هَدًى اِلَى الْقِيَامِ بِالْحَقِّ وَدَرِ قَامِ مَوْسَا اَسَا اَلذَّوْدِ اَلذَّوْسِ بَغْمِ حَصْرِ دَرِ مَوْجِ
كِه قِيَامِ مَبْرَجِ بَا بَدِ مَبْرَجِ زَا جَدِيدًا حَوِي اِسْلَامِ كِه جَدِيدًا مَسْنِ دَعْوَاتِ اَسْتِ بَعِثِ
حَصْرِ حَبِّ نَارِ اَسْتِ حَبِّ مَاسْلَامِ قَدِيمِ وَهَدَايَتِ مَبْرَجِ اَبْرِ قَلْبِ اَبْرِ قَلْبِ مَسْنِ
شَدَا اَسْتِ وَكَمَرَا شَدَا اَسْتَا زَا وَكَمَرَا مَرْدَمَانِ بَحْمَا مَاسْلَمَانَانِ اَزْ قُرْآنِ بِي خَرَمِ فَقَطِ قُرْآنِ
زَا حَرَا اَطْفَالِ خُودِ قَرَارِ مَبْدِ مَبْلَا اَنَكِهْ مَحَلِ مَشَاوَرِ خُودِ قَرَارِ زَا اَبِ دَرِ اَبِ دَرِ اَبِ دَرِ اَبِ
اَكْفَا مَعْمُودِ اَبِ اَبِ اَسْلَامِ مَسْلَمَانِ كِه قَبَا زَمَانِ عَلِيٍّ اَتَبِ لَا يَبْقَى مِنْ اَلْاِسْلَامِ اِلَّا اَسْمُهُ وَكَانَ مِنْ
اَلْقُرْآنِ اِلَّا اَسْمُهُ وَبَطُورِ اَنَا حَكَا اِسْلَامِ وَقُرْآنِ بَحْمِ مَبْلَا كِه دَرِ مَوْجِ ظُهُورِ مَبْلَا حَبِّ كَابِ
حَقِ جَدِيدِ خَوَاهِدِ كَشْتِ دَرِ اَكِهْ تَمَامِ اِنْبَاءِ قَدِيمِ اَسْتَا زَا بَرِ بَغِيرِ اَكْرَمِ وَعِلْمِ دَرِ اَبِ بَغِيرِ اَحْمَا

نسخه
فصل چهارم

انحن

وقایع زمانه حضرت مجتبی

آنحضرت و بزرگان ساجد چون مندر کردید استغلا پس آنحضرت فرموده بایدا و را اعلام این
 ابن المذخر یجد بد الفرائض و التین بعه کما استان شخصیکه در هر مورد است خدا و را
 در پرده غیب برای تو کردن و اجتناب من کشف شد این الموهل لاجزاء الکتاب حدیث یعنی
 کما انسان شخصیکه از دوزخیم که قرآن را از دست فریاد بر حلقه زبان قرآن را از دست که از
 توحید در قاموس میگوید جده بالکسر متدالبلی جده جده جده جده جده جده جده جده
 کردن کیمه و در حدیث است من مکه قرا بعه قبر مندرس با تو که در و در جمع البحرین منوید الجده
 نقض البالی پس حدیث یعنی توحید کشف است و کلمه استغلا استغلا استغلا استغلا استغلا
 ولی فریه لازم است **تذکره** کلمه این، ولفظ کما استعمال میشود در سوال از مکان
 شخص غایب از طریق شخص و وجود غایب که بمذاهب کما است سوال میکنی از مکان او و مسکوئی
 این تذکره و کما استغلا پس کلمه آن که متکرر است در دفعای بده دلالت دارد بر حدیث حضرت
 حجت و جبهه آن حضرت برای دفع شبهه اشاره کافی است **حدیث در قهر** **بخارا**
 (ص ۲۱) عن محمد بن مسلم قال سألت أبا جعفر عن القلم إذا قام بأبي سبزه يسير في الناس
 فقال يسير ما سار رسول الله قلت وما كانت يسيرة رسول الله قال انطلق ما كان في
 الخائبة واستقبل الناس بالعدل وكذلك القائم بسبيل ما كان في الهدية ثم كان في
 أبدا الناس يستقبل بهم العدل يعني حضرت رسول ناظر فرمود آنچه را که معمول مردم
 در دنیا جاهلیت و استقبال نمود مردم را بعد از آن هم چنین قائم شود ناظر میفرماید
 آنچه را که معمول بوده است در دنیا هدیه بعه صلح عمومی و استقبال مینماید مردم را

وقایع زمانه حضرت مجتبی

حدیث سوم **بخارا** من حضرت صادق فرمود انا القائم یلقی في جبهه عالم بلق
 رسول الله لا رسول الله هم وهم سعدون التجارة المنقورة والحسنه المحمودة وان القائل
 يخرجون عليه قتالون عليه كبرياء لا يبقون له عليه بعه بهر اکرم حلق فرمود است بر سبب و
 عیان میکند و ناسنک جوت و از حروح میکند بر حضرت حجت و از حروح میکند کسایکه در
 ناویل کرده از بقیه ناصیه خود

مفسر

حدیث چهارم

اعلام الوفی من از حضرت صادق فرمود انا قائم القامه هذا المسجد الحرام و من
 اناسه حول المقام الذی کان فيه بعه ثبات که در مسجد الحرام واقع گردید در مقام محراب و آن
 بوده است حضرت حجت خراب میفرماید او را و بر میگردد او را اما سار قل **حدیث پنجم** **بخارا**
 (ص ۱۱) سألنا أبا جعفر عن الصلوة في المسجد المشوق قال أكره ذلك ولكن لا تبتر كراهة اليوم
 ولو قد قام العدل لرايتكم كيف يصنع في ذلك که حضرت باقر میفرماید نماز خواندن در آن مسجد
 و صورت دارد مرده و در ندارد و حضرت حجت تمام را حراب خواهد فرمود زیرا که بفرمود
 مسجد حرام است در بن اسلام **حدیث ششم** **بخارا** (ص ۱۲) عن أبي جعفر الحسن مكره في
 إذا قام القائم أمره في النار والمقاصير في الساجد لا لها محبة مستدعة لم تبين في ولا حتى
 یعنی حضرت عسکرم فرمود قائم معبود امر فرماید حراب کردن مضاف به مسجد فصره میکند در حدیث

حدیث پنجم

حدیث ششم

حدیث هفتم

وقایع در ظاهر و باطن حضرت

فهرست کتب عامه این مؤلفان است که در این کتاب مذکور است و بنا بر آنکه اسناد اینها را پیغمبر
 جنتی بلکه فقط بعضی است و این در **جهد هفتم اعلام الوسی** (ص ۲۳) ابو
 جعفر الباقر آنرا قال لم یبق من بعد الله شرف الا هاهنا ووسع الطريق وکثر کل حاج خارج
 الطريق واطل الکف والمبارک ولا یترک مذیة الا اراها ولا سنة الا اذنها یعنی حضرت باقر
 فرمود حضرت جنت خواجه فرماید جمیع باها نیکه برخلاف قرآن اسلام بوده است و ابطال میفرماید
 جمیع موهومات و بدعتها منکر را بجهت مردم را و طریق حق و سبب اسلام را بیا میزند حدیث
فصل مجاز ص ۱۸۷ احوال الدین ص ۳۷ عن الصادق قال القایم مباحیم
 الزانی المحسن و مانع الرکوة بصیرت قیسه یعنی زانی محسن را سبک میفرماید مانع الرکوة را کوفه
 میزند عرض حضرت جنت خواجه فرماید که در کتب مفصلة گفته مذکور است تمام اینها
 اجراء میفرماید مثلاً شخصی که نماز را مستند ترک کند دفعه اول او را نایب میفرماید و تبریر
 میکند و هم چنین در دفعه ثانیه بصر نایب او را نایب میفرماید و کذا و کذا در دفعه ثالثه و اگر
 بعد از سه مرتبه تبریر نایب باز ترک نماید نماز او در دفعه رابعه او را بقتل میرساند و هم چنین است
 بخارات نسبت ترک سایر احوال و فروع دین از صوم و زکوة و حج و جهاد و غیره سر از او را بصر
 قیسا نایب نایب میفرماید و الا در دفعه ثانیه نیز حدیثی را مکرر میفرماید و هم چنین دفعه سو
 و در دفعه چهارم او قتل است و زانی غیر محسن را ابتدا حد او صد نایب است و در جهاد قتل است
 و الا حد ملوط حد او قتل است **فصل پنجم** در بیان بعضی امور مذکوره در این
 حضرت جنت ابن الحسن **امیر اول** فرموده اند از تعین وقت ظهور نکذ میفرماید

توضیح

توضیح

توضیح

در تعین وقت ظهور

اندک آنکه از آنکه بعضی مسامد انقضاء وقت نیست و از آنکه علم با و نزد ائمه سبب بلا خطا دفع
 نداء الحق در این کتاب در کتب دیگر از وقت مبصر میفرماید عن ابي حمزة الثمالی قال
 سمعت ابا جعفر علیه السلام یقول ان الله لما قد کوفها لا یترک لشعب فلما قبل الحسن و هشتاد
 غصبا لله و قبل از من و حق را در تعین و ما خدنا که در وقت و گفته فاع لیر
 فآخر الله و لم یعمل بعد ذلك و فاعیدنا و یحمر الله و کنا و سبب و عید ام الکتاب که
 تصریح میفرماید در این کتاب که حد معمر میفرماید اسناد از برای علم سوره ثم موعود و فیه زاد در
 ائمه علامه لوح میفرماید و اگر گفته شود صد شد و لا یترک در وقوع بداه در فاشم موعود
 پس میگویند اول دلائل ندارد بر وقوع بداه در وقت موعود بدو وجه **وجه اول** لفظ هذا کمر
 بجم است معین است که مراد قیاس است از کفاه سند بلکه مطو ایست که مراد فرج حرم
 باشد از برای قیاس است از شد ابتداء چنانچه باید نماید این معنی را صد حد که در بخار مفعول است
 (ص ۱۳۳) عن ابي حمزة الثمالی قال قلت لابی جعفر ان علیا کان یقول ان السبعین ملاء و کذا
 یقول بعد ابتلاء رضاء و قد مصنا السبعون و لم یرضاء فقال تو میفرماید یا نبی الخ یعنی
 یا فرزند من که حد میفرماید که شصت و در بلیه هستند نا هفتاد سال و پس از او افساد واقع
 و هفتاد سال گذشت و آن اسان واقع نکردید یقین فرماید این امر را شاموقت بود و هفتاد سال
 و فلان حبیب بن علی سبب تا آخر وقت کردید تا صد چهل سال و چون حد رضاء را مندر کردید
 فرج تا آخر تا پس صد و ذیل حد تمام را جمع است در وقت اسان شصت و فرج و اسان فی الجملة
 نظیر رضاء در وقت بخاری بنی امیه و بنی عثمان و بعد استقلال هیکل جلیطت و نظیر رضاء در وقت

ما کون

ما مؤدولایت عهد حضرت رضا و نظیر فرج فی الجملة در موقع لرزل سلطنت بجهت عتبه در زمانه
و بابت موقع انقراض سلطنت بجهت عتبه که در علامت ظهور مذکور در اجناس است غرض لفظ هذا لکن
صریح نیست در امر فرج کلمه بلاء الارض علی وجه دوم در صورت نبودن حد مذکور در
معلوم نیست که ابتداء هفت سال از زمان هجرت است یا از زمان عتبت حضرت
است چنانچه احتمال اول در بخار فرموده است و احتمال سود در آن میفرماید و بنا بر احتمال سوم حد
خبر هم دلالت ندارد بر وقوع بلاء در وقت عتبت بینه اول اخذ او مذمت عتبت و هفت سال قرار داده
بود قبل سید الشهدا شب از برای اینکه مذمت عتبت و چنانکه کشف سر کرد بدو ظاهر افتاد
و این مفسر مطابق است با جمیع اجناس فایده معهود و ظنی از توقيت بلاء و غیر ذلک تفصیل موجب علاقه
بالا اشاره عرض میشود و انبیا با تلمیح دلالت خبر بر وقوع بلاء در فائیت سید الشهدا و حضرت مناجات
رضا بانکه انصاف جبر روی در بخار منظر کنیم و مبتدای را از هجرت تا بعثت بدانیم و قطع نظر کنیم
از فرمایش بخار که میفرماید هذا لا یستقیم علی التواریخ مع ذلك میگوئیم این خبر دلالت بر وقوع بلاء
در حجه بن الحسن بدو وجه **و جبر قول** اینکه طائفه عتبه شاستریه جمعا و اغلب غامه منوار از اختر
پنجم اکرم روایت فرموده اند که قائم معهود و حجه دوازدهم است اگر چه مختلف هستند تعیین آنجا
که دوازده نفر از قریش است بطور مطلق یا اولاد پیغمبر است بطور مطلق یا خصوص اشخاص دوازده
پس شخص سیزدهم قائم موعود نباشد مخالف با تواریخ اغلب مسلمین است بعلاوه گذشته فصل
حد بیستم که حضرت منان فرمود و قائل بمرق بقوله انه یقع الی ثالث عشر که صریحاً فرمود
بود تجاوز از امام دوازدهم را پس متصان جمیع این اجناس این است که بگوئیم از سید الشهدا

ناحیه عتبه و بصره از ائمه احوال بلاء و بنا بر صرف و غیر از حتم به دوازدهم متعین و محتمل
کردند قائم موعود در حجت الحسن و احتمال وقوع بلاء و تجاوز از حضرت مسیح کتب حکم
منوار علی المسلمین بفرمان حضرت منان در حد سابق و خبر منان قطع نظر از قطع بعد تجاوز
دوازده تا و احتمال وقوع بلاء و تجاوز از دوازده دین میگویند این احوال در معاد است و امکان
تصور عقلی است ولی در مقام اثبات و وقوع حجت است بحسب منوار معصوم و وقوع بلاء زیرا که هر
نیست برای فادای بقاء و وقوع بلاء غیر از خبر دادن معصوم از لوح خود و انبیا چنانچه حضرت منان فرمود وقوع
بلاء از خود در خبر عثمان نوری مروی در بخار بر وجه بن الحسن معانیه وقوع بلاء بحسب
منوار از معصوم و خبر و احکم کافیه است در اثبات وقوع بلاء در فائیت اما میگویند منوار نسبت کرده
است فائیت او و نمیشود صریحاً و امکان بلاء صریحاً نمیشود اگر چه منوار قطعی که محض حجت الحسن
و حجه دوازدهم **قائم موعود** است و بعثت شده و وقوع بلاء یا نه باید آنکه دلیل نماید بر مدعا
خود اما آنکه پس چنانکه بدلیل **و اما** طائفه حکم مجرب نیمه طائفه حکم منکذب مدعیان
پس معلوم میگردد انبیا **تذکره** آنچه که مذکور است در جواب باین نظریه است قائم
بود و گویند میگویند بلاء در حجه بن الحسن واقع نگردد است اصلاً و ابداً نه در فائیت نه در
و این مدعا را بدو وجه بیان مینمایم وجه **اول** اینکه معنی بلاء خبر دادن معصوم است از لوح
و اشان اولاد بعد ظاهر کرد یا هر یک در لوح محفوظ است که علم او معصوم است بدان حدیث منان
اولاً معصوم خبر دهد بوقت شمع و یا وقوع امری ثانیاً معصوم خبر دهد بر وقوع بلاء مثلاً اگر
بگفت از معصومین خبر داده بودند که امام هفتم اسمعیل است یا امام یازدهم محمد بن علی

بیان معجزات حضرت

حضرت بیوت بسیار از ایشان در توقیف و مثل خبر دادن بقصایا و اولاد که برای آنحضرت فرستامید
و آنحضرت خبر میداد که این پول از کجاست و چه مقدار است و فلان مقدار حق دیگری است
باید مضامین و دشواری و امثال این قضایا و مثل اینکه از بلخ و بخارا و مردم شیعان برای محصل الطین
شولان خود را بانکش دوی کاغذ سفید کرد و میزدادند و کاغذ سفید را هرگز کرده خدمت
حضرت میفرستادند حضرت جواب فرمود میفرمودند و میفرمودند و آن توقیف بسیار است طایفه
رجوع فرمابند بکتاب مفصله و بالخصوص کتاب کمال الدین شیخ صدق علیه الرحمة و کتاب غیبت شیخ
طوسی (ص ۱۸۲) و (ص ۱۸۳) که میفرماید **و اما ظاهر مورد التجار** الداله علی صحه امامته فی زمان
الغیبه فی اکثر من ان تخص غیر ما ذکر طرافتها و ذکر میفرماید دلایل و معجزات حضرت حجت را
توقیف که از حضرت صادر کرده است دلایل امامت آنحضرت بوده است و صدقه توقیف و خبر دادن بکتاب
در برابر بود برای الطین شیعان اما آنکه توضیح حق و پیدایش شیعان تکمیل شد در این موقع
صادد کردید **و اما الحوادث الواقعة** رجوع الی رواه اخبار بینا فانهم حق علیکم و انما حجة الله
منها از حدیث شریعاً بلکه امامت من ثابت و محقق گشت بر ذوالا و اجتناب از آن معصومین
که نسبت فرموده اند بامامت من و بر فلان قضایا نمود من که مراد رویت کرده اند و توقیف
برای ایشان صادر نمودم و نقل از آنها برای شما حجتی است از من بر شما و در مقام آنجا حجت کتابت میکند
تو از اجتناب از ایشان متنبه و متنبهین بامام **حجت ابن الحسن** نیز تو از اجتناب از
آنحضرت و صدق توقیف داله بر امامت آنحضرت و بعد از تمامیت حجت رویت و صدق توقیف
زیر که نسبت با اجتناب از ایشان کافی است و نسبت با اجتناب هم حضور ظهور مؤثر نخواهد بود

بیان دفع شبهه بعد از حجت

ضرورت تقاضا نمیکند امری باینکه و الحزن از این عیب کبری دفع کرد و لازم است
رجوع بان علماً اینکه حجت مستند از طرف من برشته او من حجت الهی هستم و بنام تو و حق و رحمت
خبر پر گشت معلوم میکرد در سراسر احوالات و غیبت صغری که می کرد و غیبت کبری که می کرد
تقاضای من و اثبات امامت را بدلائل تنویر که ماضی و ماضی و ماضی با آنچه که حاکم و مصلحت
نموده بود از زاینه غیبت و در غیبت کبری بکر ضرورتی بر ملا و عیب سودوست **اگر حجت**
دو ضمت حضرت حجت ابن الحسن با جانشینان و مسلم گشته خفاء و لاد و عدت است
صفت با حضور در محضر و چهار با هم برسم کمال منافرت خواهد داشت ولی برای کمال طس
شیعان با وجود حضرت و تکمیل دعوت و بنا واقع گردیده است رویت حضرت حجت شریعت
جمع خاسته اصحاب حضرت عسکری در زمان حیات حضرت عسکری و نیز واقع گردیده است رویت حضرت
حجت نسبت خواص اصحاب خود از حضرت در زمان غیبت حضرت چنانچه در کتب مفصله ذکر شده است
اسامی اشخاصی که رویت کرده اند حضرت حجت را چون اسامی این مجله را خلاصه است که فاسد
در مسئله رویت بهائیات مفصله ولی تنبیه بر این مطلب لازم است که رویت بر حسب حدیث
تکلیف و اما حجت اگر افعال باید بطوریکه باشد که منافات با عیبت خفاء و لادت باشد
نسبت به شخصه اعاده رویت ممکن نیست واقع شود که فرموده اند الضرورة تنفیذ بقدها
هرگز حضرت را رویت منم و دیگران نیز برای او رویت میفرماید **و اما حجت** است که در
اول هر چند پنجاه یکم گشت که حضرت حجت با احمد بن اسحق فرمود و لا تطلبوا بعدی بقیه
ذا که ضرورت تقاضا نمود برای حصول الطین تو و شیعان واقع گردید بر رویت بکده و در

بودیم و قنکه نداء قائمیت از ارض فارس بلند شد و بکوشش ما رسید تکلیف خود را چنان داشتیم که در آن
قرآنه و انجیل بنویس و احادیث ائمه و ادبیه عقلمه نقلیه بنظر دقت ملاحظه نمایم تا مثل ام قبل کما
نشوم همینکه رجوع با احادیث ائمه اطهار سلام الله علیهم اجمعین نمودیم و دو قسم از اجتهاد در کتب فصول
یافتیم یکی قسم در خصوص تولد تاریخ تولد و اسم مادر و موت و جنایان حضرت و هم چنین در طول
بقاء و غیبت و غیره که اغلب آن اجتهاد را جمع میشود با اشخاص غیر معصوم که کلام ایشان را حاجت
ست بلکه بعضی از آن عقلا بر ما معلوم میکردند زیرا بعد از امام حسن عسکری امام ظاهر
در میان خلق نبود که ذکر جنایات بقاء و قائمیت خود را بنمایند قول او بر ما حاجت سرداشتی چون
اولاد رکلام خود مقرر معرفت است که ما هم منظر محمد بن الحسن عسکری بودیم و چون حاجتی نیامد
مگر شدیم عرض میکنم تواتر قطعی از پیغمبر اکرم و ائمه معصومین ثابت گردید که فاشم الله علیهم
علیه السلام **محمد بن الحسن عسکری** است و غیبت میفرماید و عمر حضرت طولانی خواهد بود و بعد
از شوق حجت البیت ایشان هم ملزم میشوند با قرار و اقرار اول خود و معلوم میشود رجوع ایشان
نداشته است تا اینها مینویسد قنکه نداء قائمیت از ارض فارس بلند شد عرض میکنم تاریخ بنما
نشان میدهد که نداء قائمیت در ارض بغداد بلند شد بعد از فوت حضرت عسکری و این کذب افشاء
علی الله در هر باب بوده است تا زمان علیهم و تاریخ احوال اشخاص مدعیان بابت در خانه مذکور
تا آنجا مینویسد و از این قرائن ملاحظه نمایم عرض میکنم در قرآن جامع بقائم معود است که تنجیس
باشد بر شما معود یعنی عالج نباشد بر بیان ائمه اطهار بنور و نیست و اگر در بعضی از اجتهاد
ناوید شده باشد بعضی از آیات بقائم معود قرآن ناوید شد و خبر خواهد بود نه قرآن را بجا

مینویسد ادبیه عقلمه ملاحظه نمایم عرض میکنم نصیب ششم معهود مرتبه ای که در بیست و اگر
مقصود طول عمر باشد قرآن و امری است تا مناسع عقلمه دارد و مناسع فایده میگردد اما سبب
عادت جاریه در اغلب مردم و چه نادان و اقله که در است طول عمر در دنیا از معین که ذکر انبیا و ائمه
شده است در کتب مفصله و تشبیه حضرت بجهت نبوت روح در طریقه عمر گذشت تحت عنوان
و بیست و هفتم از فضل و مقام و شرف که در است لایزال طول عمر حضرت در حدیث ۲۷
از فضل و مقام و در فصل اول تشبیه فرمود حضرت عسکری طول عمر حضرت **خامس** میگوید بطور
ملاحظه نمایم تا مثل ام قبل کما فرمودیم عرض میکنم همین بود که شما بنظر دقت ملاحظه نماید
در کتب بیان و ایضا تا مثل ام قبل کما فرمودید بطلان بیابان بود بر مردمان و اشکارا که
که میبود و گشتند بحج ان بلکه شیخ ان که درین تاسیس شد و فوراً منسوخ گشت و در پیغمبر مقرب
بفاصله کمتر از چهل سال قابل شد مفاد ما عیان شد ملاحظه نمود که میراث ماهر و دوازده مرتبه
میدانند بهر حال ما قطع نظر میکنیم از بیاد و کتب احسن علی و اینها مطبوع و مشهور بالعیان
و نظر دقت لازم ندارد بهر حال منکر اصل دایان است و صریحاً منکر مقام است که انکار مقام بالا انکار
انکار دایان است **آیه** ۳۸ در بحث عنوا و آیات السماء انظرون مینویسد دین که شما
جمع و طلال نشو و نما نموده باشد و کوششها جز احکامات استماع نموده بعد از ظاهر شود
و هیچ اینها از تفریق نماید بلکه هر تفریق نماید که صریح است در فصول دایان و نیز در صفحه ۶۳
مینویسد علیها ظاهر اینها را از اعلام قیامت موهوم که خود تعقل نموده اند گرفته اند و نیز
در صفحه ۶۴ مینویسد اکثر علماء اکثر علماء این آیات را بقاء موهوم من حیث لا یتبرقین

حضرت در طول عمر
۱۰۰
از کتاب تاریخ
و در حدیث ۲۷
از فضل و مقام

از کتابهای اصابت

انتهی از باب بیات از کفایت نمیکند این کلمات صریح الدلالة در انکار اصل بیات و اینکه
 بیات قائم موعود ذات صیغه قرار داده اند که مرد ما اغنا و اگر مقاصد کرکان نمایند و اگر
 بیات کلمات ایشان را تا و بل نمایند صریح دیگران آن تا و بل را نفی نیست و کلمات فرزند و لا
 مفصل ذکر نموده ام در قسمت ثبات خاتمت و بقا و دین اسلام هر حال شخص مجاهد طاعت
 اولاً باین کلمات مدعی ملاحظه نماید اصل دعوی را بداند پس از آن در تحصیل دلیل بکوشد و
 موجبات خود مزاحمه نماید که اگر قابل میدان نظریه و قناعت دارد در میدان اجتماع شود و کونه
 مواقع نزول و نزدیک مزاحمه نماید ماهر خبره و فن و پهلوانان میدان و بر خلاف غارت جان
 در جمیع عقلاء سلوک و رفتار نماید و کونه مثل ام قیل کافر خواهد شد و لذا خداوند متعال
 میفرماید جاهل را مرجع بعالم فاستلوا اهل الذکر ان کتم لا تعلمون بالنبیاء و الزبر مناسی
 میگوید دو قسم از احادیث کتب مسطور باقیم عرض میکنم ملاحظه کردید بیک قسم یعنی بود زیرا که
 احادیث را که در قسم دوم ذکر کرده است ما از آن در فصل سوم ایزاد نمودیم و وجوه استدلالیه
 ایشان را ما اینجا آورده که معانی آنها توضیح داده شده فساد وجه ششم که بلفظ جدید نیست جسته
 در فصل چهارم معلوم کردید و فساد وجه هفتم یعنی وقوع بدادر فصل پنجم واضح کردید و مراد
 و امروم سابقاً در خصوص احادیث حجت ابوالحسن می نویسید اغلب احادیث
 را جمع شود با شیخ غیر معصوم عرض میکنم این ایا به اطلاع هستند از احادیث واجبات و یا
 دارند عهود و انکاد و تقلید که از آنرا که تواتر احادیث محمد بن الحنفیة کثیری کاتمه شرح زائعه
 و جامع کونه تردیدها نکار و نویست و ما از احادیث از در ضمن دو فصل ایزاد نمودیم تا مینا

می نویسید

کتابای غیر از استنباری

می نویسید بلکه معین آن عقلاً و نقلاً ما معلوم میکرد و عرض میکنم کدام عقل و نقل شما
 میگوید شما انکار نمائید منواترا اگر طول عمر حضرت را میگویند که عرض منامری تا در وقوع
 و اگر وجوه استدلالیه خود را میگویند پس حال و معنوی کتب شما با واسطه اغواح و کمی
 سلیقه این کلمات می نویسید و با واسطه عرو در دست بالا مرده بجوایید خود را در نظارت
 قلم میدید که من از عقل و نقل با خبرم و ناقص از هر چه و یا اینکه معصوم و سایر فریب جان
 و صید اغنام است و شما میگویند و شاعر و شایع اغوام را اصلاح کردید و مگر پیغمبر کرم
 و خداوند متعال مرا حضرت را واضح داشت که فرمود تا معاصی در ملک نفع او را فرمود
 بودید زیرا بعد از امام حسن عسکری امام ظاهر مرتبه بنود عرض میکنم اولاً این تعلیل بیجا
 علیل است زیرا که امامت هر مانی پیغمبر کرم و امام قبل باید تعیین فرماید نه خود آن امام
 و اثبات امامت جمیع ائمه با ثبات نص پیغمبر کرم و امام قبل از او خواهد بود و در حضرت حجت
 تصحیح اباء کرامش تواتر ثابت کردید ثانیاً در امر تواتر و چهار فصل پنجم گذشت که حضرت
 حجت مرتبه بنود چهار اصل اباء کرامش و بیست و شش مرتبه بود و در کتابی برای خاما
 و شیعیان و معجزات داله بر فائیت خود را خود انحضرت بیافرمود برای خاما و شیعیان است و
 نویسنده آنکه مرا حضرت مسلم کتبه شیعیان را از غیبت کبری فایده کردید و فرمود
 کلام نفی ذکر احادیث که شرح و توضیح آنها داده شد و معلو کردید فساد وجه هفتم که ایشان بافته بود
 و تواتر اصل است با اخصا و در ضمن وجوه می نویسید وجه هفتم برخلاف متذکره دوام عمر حضرت
 بدون سند معصوم را سال فرض نمود و فقط برای خود قشبه با درین حضرت و الیای و غیره

تواتر و کتب

کرد

جَلال و بعد و انکاف و نای

کردن مخالف نص قرآن است هم چنین سَنَّهُ الله أَنَّهُ قَدْ خَلَقَ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ يَجْعَلَ لِمَنْ تَدْبِرُ الْأُمُورَ بَعْلًا وَدَسْخَلًا فِي سَعِيدٍ كَسَيِّدٍ رَسُولُ اللَّهِ مَبْرُورًا بِهَذَا مِنْ أَمْرِ خَلْقٍ هَفْت سَالِ سِتَائِيهِ سَالِ
وَفِي أَصُولِ الْإِسْلَامِ عَنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ قُلْتُ لِلرَّسُولِ أَنَّ رَجُلًا عَنَّا خَالَكَ إِبْرَاهِيمَ فَذَكَرَ لَكَ أَنَّ أَبَاكَ
وَأَنَّكَ تَعْلَمُ مِنْ ذَلِكَ مَا لَا يَعْلَمُ فَقَالَ سُبْحَانَ اللَّهِ يَمُوتُ رَسُولُ اللَّهِ وَلَا يَمُوتُ مُحَمَّدٌ قَدْ دَخَلَ
كَافَرٌ رَسُولُ اللَّهِ وَلَكِنَّ اللَّهَ لَمْ يَزَلْ مَذْقُوعٌ نَبِيَّهُ هَلُمَّ جَرِّبْنَا مِنْ هَذَا الدِّينِ عَلَى وَلَا دِلَالًا
وَيَصْرِفْ عَنْ قَوْلِهِ نَبِيٌّ عَنْ قَوْلِهِ نَبِيٌّ هَلُمَّ جَرِّبْنَا عَلَى هَذِهِ الْأُمُورِ وَتَمْنَعُ هَذِهِ الْأُمُورِ جَوَابًا
مِنْهُ دَوَامَ عَمْرِ خَلْفَ نَصِ قُرْآنِ بَرَاءِ انْخِصَرَّ فَرَضُكُمْ مِنْ عَمَلِكُمْ ابْنُ جَلال است وافر
احد از شیعیان دوام نکند است معتقد شیعه این است که حضرت عیسی بعد از ظهور سلفیت حلت
میفرماید یعنی در وقت انقضاء اجل محمداً رحلت میفرماید که از اجاء اجلهم لا یستأخرون سَأَ
وَلَا یَسْتَفْلِیونَ وَآلِیُّهُ جَمیعُ انبیاء واولیاء بعد از اجل محمداً رحلت میفرماید روح خواهند شد ولی
در اجل نخواست که قصیر است تا طول چه اینکه امتها در احوال محمده اُمم مختلف هستند ما
میشود فقط برای خود تشبیه بادرش الخ عرض میکنم این هم جلال است وافر که سبباً ابتدا
این تشبیه را بدین سند نکردند بلکه ائمه معصومین تشبیه فرموده اند طول عمر حضرت عیسی
عمر حضرت یونس که گذشت ملاطفت نماید فرمايش حضرت عیسی و حضرت صارا در فضل
که صبرها تشبیه فرمودند و فرمايش حضرت عیسی در فضل اول که تشبیه فرموده بود طول
غیبت حضرت عیسی و طول غیبت حضرت عیسی و نیز سایر ائمه فرموده بودند طول غیبت را و اگر
ایشان فرمایند ائمه را سند نمیدانند پس ایشان را با قائم موعود و آنجا ائمه اطهار چه کار است

نَقِطِ خَبَرِ نَفِیِّ سَیِّئَاتِ عَلِیِّ بْنِ

صبرها بگوید منکر نبی ائمه منکر خدا هست بلکه منکر خدا هست یعنی خداوند مجبور است که در جمیع اشخاص
عمر طبعی غالب بر دین را میل بخود قرار دهد چنانچه این حرف را یهود هم گفتند قَالَتِ الْيَهُودُ يَدَّاهُ
مَقُولُهُ عَلَيْنَا بَدِينِهِمْ وَلَعَنُوا إِيْمَانًا قَالُوا بَلْ يَذَاهُ مَسْوَطًا وَابْعَا جَاهِي سَعِيدِ مَرُورِي دَعَا
ص ۲۲ انکشاف لغته بر این طرق عامه است و بعلاوه صریح است در مدح سلطنت حضرت عیسی
جبراً ظهور و بقرینه دلیل ذاتی که میفرماید بقیع ائمه فی زمانه یعنی ائمه یقیناً و امید قطعی
است بایام سلطنت و خلافت در موقع ظهور خروج و ذاج نیست بایام امامت حضرت در زمان
غیبت بقرینه دلیل خبر و بقرینه اجتناب بکرم و در بجا دایم ملکیه (ص ۱۸۱) و حاکم
دیگر مریه در غرض صحیح و ذکر اجتناب منافی است با احتیاط مغایر خواهان بواضع متدبر
فرمایند اگر چه نفع معین نموده بود محل ذکر خبر از بعلاوه خبر را م تقطیع کرده بود و دلیل او را
کرده بود ولی ما مواضع را از آن میدهم که فارین بدن رحمت مزاجه فرمایند و حاکم
خبر مریه در کلام از علی بن ابی طالب نسبت بمثل امامت قائمیت و نبوت اصلاً و ابداً بلکه
راجع است باینها آورد عیسی با ائمه معصومین و انکار نبی ائمه و نبی عیسی را از محصل معنی
خبر اینکه بان عیسی منکر حضرت رضاست بود و گفته بود که موسی بن جعفر زند و قائم موعود
در حضرت پیغمبر اید از زمان رحلت پیغمبر تا کون اولایم موق شد بدیانت اسلام و
اینها بایمه علیهم السلام که اول آنها سلباً بود و محروم شدند و نبی و پیغمبر نبی ائمه
از نبی ائمه و نبی عیسی از نبی بدن اسلام چنانچه توارخ بمانشان میداد ظلمهای نبی ائمه و نبی
نسبت بایمه و شیعیان و نیز شما میداد ترو بجان را که عیسی با ائمه و تبعیبا کردند توضیح

رفع شبهه و جعلها بغير

عليه السلام اولاد پيغمبر عزت طاهر هستند افزا به حضرت و اولاد افعال بغير نژاد عجم
 که در اصل کبر بودند اگر چه اخراج بدلا در عرب متوطن باشند و مساوات از نژاد پيغمبر و غیر
 اگر چه اخراج از حجاز جلا و طهر کرده باشند در بلاد عجم متوطن باشند و نعيم عليه السلام اولاد عجم
 میداند پس اثباتی نیاید میکند که پسر بر سر و ازا اولاد کبر است و این معنی را همی ثابت
 کرده اند و افراد و اغراض نعيم بنی احوال تعجیبات که من حیث لا یسر حق و میگوید اشارت
فراستوی بگوید اخبانی که مندا است بر تولد و انتم ماد حضرت را رخ تولد در نهایت
 نزل است و ما نزل را اجازات محقق مینمایم به ندرت دلیل و دلیل اول خبر برین سلما است میگوید
 ما را ما علی التقی کبری حسن نام در بغداد خرید و در راه خود او بمن کشت الخ دلیل دوم نزل
 اجازات در نام حکم تا جمله دلیل سوم نزل خبر است که مثل است بر تمایک حلیه نرجس خاتون
 را بنحصر عسکرت برادر خود دلیل چهارم اختلاف اجازات در نام ماد حضرت و در زمان تولد انحصار
 انهن جو اول نزل را بشاد در مداکو ای است که فاقع شده است بین نرجس خاتون و بشیر را
 که نوابی کشاید و وقوع مذاکرات را عرض میکنم امر حضرت ما علی التقی خبر بداری کبر و خبر بداری او
 اشکال و نزولی نداد دلیل چهارم را طرح میکنم اگر با تواریخ مطابق نباشد و کونه همین مرد کا علی
 فرمایند خرس خواتون را که بشیر ذایت میکند مطابق با تواریخ نوشته اند **ثانی** اختلاف در نام
 با جمله اختلاف است نام قبله انحضرت فرضا اگر نام قابله امام را ندانیم چه ضرر دارد در صورتیکه
 علی بن امانا نوشته اند که حکم خواتون با حلیه خواتون ذخیر امام محمد نفعی بوده است و فرمایش جناب
 الحلو و اخبر باین ارمود **ثالثا** امام علی التقی کبری را خرید و در زمانیکت حلیه خواتون که

فراستوی

رفع شبهه و تفتیح خبر

امام علی التقی باشد موضوع نداد و در شبیه حاکم خواتون حلال و ادا است که نعيم عليه السلام
 در ذایت مذکور است این است که حاکم خبر از امام علی التقی آن کبر را میباید میزد و نعيم
 حضرت با و منظور و در اوزان و روح میفرماید روی حضرت احسان الحسن است
 و شهادتی ز جبر فلنا کرب و دخل نومه و قدر الله و الله له ان لا یسأل احد من خلقه
 الا متعجباً اما ان المولود الکرمه علمه تکون به را بعباد کند من الله به و حاکم الله سر
 ثابت میکند خود نعيم اصل تولد و وجود ماد را ببری حضرت جابیه کردند در امر و حضرت
خامسا در اجازات نقد گذشت خبر دارن معصومین و ذایت بخت بن الحسن و وجود حضرت
 هم خبر داد ستولد امامان مولود و حضرت امیر هم ماد او را فرمود خبر الاما خواهد بود و حضرت
 هم فرمود ماد او سیده الاما خواهد بود و عرض با ابراجا متواتر نزل در حق خود مردی را
 چنانچه در امر نهم گذشت مکرر در صورتیکه مگویم معصوم را از امر غیر جامع خبر در دوزخ است
 و انما دانما نیکد بیکم بواسطه نزل در دلیل فرجه و ملائکه شمس در دوزخ که در اول
 باین درجه رسید مانند همانا نعيم بنی خواهد بود و دلیل محکم در دوزخ و ارس در دوزخ
 حسن عسکری در **بکار** بر هم برادر بنی باید که امام حسن نهمی کونست عقبه و سرای در شیر
 و بعد از چند رقم فرمود و ما نمود این **جواب** بر هم برادر بنی از نقد نعيم بنی کوبد اما
 بخود هستند و کفر و انکار کا موموزا نملک بخوبد و خبر موموزا نملک بخوبد کا هم
 خبر انفتیح میکند و مومو میگوید **بکار** بر هم برادر بنی از نقد نعيم بنی کوبد اما
 وقال جقه عن ابيه فلان وكل واطيه اهلك فمعلت ثم لفتنه بعد ان قتال الموموزا نملک و کوبد

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تاسیس ۱۳۰۲ هجری قمری
شماره ثبت ۱۳۰۲
۹۴

عَلَمُ الْحَقِّ لَا مَاهُتَسَدُ

علی منصوب شود بکلمه علی حسن و بکلمه حسن حسین و هم چنین بکلمه امام علی النقی حسن عسکری
و بکلمه حسن عسکری محمد و بکلمه محمد روات احادیث عامه و حقه الاسلام میشوند هجرت از موقوف
و منصوب و حجت ثانی را منصوب و حجت ثالث را موقوفه و حقه خوانند تا اینکه میگوید پس
ناایب خدا و ائمه نائب رسول الله و علیا حقیقی نایب امامند و نائب حکم موقوفه دارد و من منصب
عن الحجة فهو الحجة **جواب** اولاً اینها حجت امام ثابت کردند نه حجت الله و فرق بین این دو
عنوان بطریق بین زمین و آسمان است و لازم است حجتی از موضع بهم لذا عرض میکنم حجت
هر شیء عبارتست از شش تا آن شیء پس سبب عرفان شیء چنان شیء خواهد بود و چون سبب
و اما ما سبب عرفان ما متنا خداوند متعال هستند که مردم بخدای نادیده ایمان می آورند پس سبب
و امام حجت الله می شوند که سبب عرفان خدا هستند و کلمه که از حضرت حجت صادر گردید همان
توقیع است که در زمان امام چهارم حضرت حجت یعنی شیخ ابو الحسن سهری در شبهه ثلاثه صادر شد
که فرمودند قلما الحوادث الواقعة فارجعوا فيها الى رواة احاديثنا فانهم حجت عليكم وانا حجة الله في
توقيع بآرك اینکه روایات احادیث حجت من هستند من حوزم حجت خدا هستم یعنی آن امام سید
عرفان خدا است علی بقاء کون و مگاست خود من **حجت ابن الحسن** من و روایات
امام سبب عرفان من هستند زیرا که روایت میکنند دلایل امامت مرا و سبب عرفان امام نادیده
هستند و میگویند ما قوت حضرت عسکری را ما صدوق و قیامت باقی میشود
حضرت حجت بنان دلایل امامت خود را میفرمود و بعد از توقیفنا تا اینکه امر حضرت متفرکست بین
شبهه یاد اینند که میفرماید که حجت امامت من همان روایات علما است چنانچه در این مختصر

تَنَاقُضُ كَوْنِي بَعْدَهُ

حدیثی که گردید در مؤنیکه عشری از معشای او آیا وارده در آن حضرت است پس معلوم گردید
که علما سبب عرفان حضرت حجت یعنی الامام هستند و اما حجت الله پس خود حضرت است تا اینجا
ایشان کلمه روایات احادیث از برای **محمد بن الحسن** بعد از گذشتن صفات عالی از قوت
حضرت عسکری تناقض است اینچه را قبل از نوشتن بود زیرا که ایشان را قبل از اینها بودند
در وجود محمد بن الحسن گاهی بواسطه نزول در مقام حضرت و زمان تولد او و اسم قابل او و کلمه بواسطه
انتخاب وقت آوردن امام در زمان حضرت عسکری و گاهی بواسطه اختلاف مردم در انحضرت عرض ایشان متفرک
و خود حجت ابن الحسن را بعد از این خود حال چگونه بیان کلمه روایات احادیث نماید از برای
دفعه گویم که حافظه میشود و در آخر کار پس از بیان وجوه از برای انکار رجوع مینماید باقرار پس
گشت که علاوه بر تناقض کونی رجوع کردند باقرار اولی خود و پس گرفته اندان انکار زیرا که بین
افراد اول و انکار آخر بافته بودند ثالثاً اگر روایات احادیث الهیه هستند پس چرا کلمات
ایشان را در موضوع رؤیت حضرت حجت و صدور معجزات از حضرت حجت نمیدانند و میگویند در مقام غیب
ضمیم ایشان وجود اما اعتقاد حق بودن آوین و چرا کلمات ایشان را در موضوع سلطنت حجت نمیدانند و اگر میگویند
نمود بانه علما افراد سابق را بر ما تعلیم دارند قبل شیخ کلینی شیخ طوسی شیخ طبرسی شیخ مجلسی و انانی
موسسین بوده اند پس باید دانست که علما آنکه ایشان را در نظر دارند کیانند فرضاً بقول ایشان از زمان
علیه السلام بعد علما علما سوء شدند چون همگام سازان بدین دلیل قبول نکردند و به بر علما
چه اشکالی دارند **خاتمه** در ذکر احوال اشخاص که مدعی نبوت شدند یعنی ابتداء و بعد
شدند مقابله و کالت از طرف حضرت حجت و از طرف حضرت حجت معاند گردید بر لایق

خاتمه

کساینکه مدعی بابت شد

و در آخر کار کنند چون ناسر لهری فاش کردیم مستحق لعن شدیم و آن ستر اهری عیان شد از علول
 روح پیغمبر و ائمه در اجساد و کلا خاص حضرت حجت معلول روح خدا در شخص مدعی بابت و کفر و زندقه
 در آن ظاهر کردیم و اظهاری آنها بکوش ملاطین عتبات رسیده و آنها را بفصل رسانید پس از
 کفر و نداد آنها و اجمال حال آن اشخاص در کتاب عنایت شیخ طوسی ص ۲۵۸، ناص ۲۷۱، و کفر
 است و هم چنین مجاز از ص ۱۰۲، ناص ۱۰۶، در ذکر اشخاصی است که ادعا نمودند بابت ذکا و با و فترا
 علی الله و اول شخص مدعی بابت محمد بن نصیر بنهری است که کان بقول بالخلول و التناخ و بالبلغة نکا
 المحارم و تحلیل و طی الرجل و آن ذلک من المفعول تواضع و تذلل و من الفاعل احدک الشهو ان
 الطبیات و ان الله لا یصر مشیئا اصلا و طائفة معروفه به بصیرت تابعین و پیروان او هستند
 جمله کساینکه مدعی بابت شد شلغنا است و ما برای تنبیه غافلین گفتیم اینم بذكر شخص که از
 محمد بن ابی القزقر الشلغنا مطابق آنچه شیخ طوسی و شیخ مجلسی مرقوم داشتند که در بنی بطام او
 مدعی بابت گفت من از طرف حسین بن روح نائب و حضرت حجت و کالت دارم و بنی بطام این
 را از او پذیرفتند و آنکه باین آنها قریب منزله پیدا کرد پس از او گفت که بعضی اسرار است که
 انجاء او مطلع میکردند و انجاء از آن اسرار نصیب ندارند و باید آن اسرار را از انجاء پنهان دانست و آن
 اسرار اینکه روح پیغمبر خلول کرد بود جسم محمد بن عثمان و او ستر پیغمبر بود و در جماعت نیابت از
 حضرت حجت شد و روح امیر المؤمنین خلول کرد و در جسم حسین بن روح و روح فاطمه زهرا خلول کرد
 و در جسم کلثوم زهرا محمد بن عثمان و روح خدا خلول کرده است و من یعنی شلغنا و چون آنها اهل ظاهر
 هستند مطلب فاش کردند و من اهل ستر باطن هستم و مطلب فاش میکنم پس گفت الحق

کساینکه مدعی بابت شد

ذکر حال شلغنا

و اما مختلف قیصه قوم بکون فی بعض و یوم بکون فی آخر و یوم بکون فی اذرق یعنی حق یک است
 و علول حق هر روزی در شخصی موجود نمیشود و نخواهد بود زیرا که جسم بدن انسانیت روح نمیشود و خلایق
 و پیروان است نسبت بدن و چنانچه با خلایق الوان جامها جسم بدن مختلف نمیشود و همین با خلایق
 اجساد مختلف نخواهد شد شاخ گل هر جا که میرود یک است هم گل هر جا که میوه شود مثل
 و این مرغیلات و مرغیلات و کفر و زندقه شلغنا منتشر گشت بن شیعان و شیعیان و جمیع ملل
 و از حضرت حجت توفیق شاکر بدید بر لعن شلغنا و بامر زاجنه بالله قیما در منزل ابن مقله مجلسی
 از علما و فضلاء تشکیل شد آن معلوم را حاضر نمود و پس از بیعت کفر و زندقه و ارتداد
 او را بفصل رسانید و از جمله مرغیلات او را و بیل لعن است که گفت لعن حضرت حجت بر من
 است بر جاه و منزلت من نزد حضرت زیرا که لعن ظاهر ائمه یعنی دودی از رحمت خدا است و
 ستر او باطن ائمه بود و از جهنم است شاعلماء ظاهر بدک نکردند و او با ائمه از لیه را
 بیزایان قرآنی زاجنه بایلیس را نادید نمود و گفت علماء ظاهر بایلیس را مملون میدانند
 و او قائم بامر الله است ستر او باطن است و نیز در موقعیکه حسین بن روح قیام نمود بر ضد او
 گفت که این مدعی من گفتا و او است و از من عهد گرفته بود بر کتمان ستر زیرا که خلول حق
 در اجساد ستر است که متجمل میشو و او را مکر مؤمن موحد چون من این امر عظیم را فاش کرد
 بر ائمه را ندانند در کجا حسین بن روح شد و بواسطه این او بکلات تابعین و از عقیده او گشت
 ابتداء تا آنکه معلوم گشت کفر و ارتداد او ظاهر گشت و بیلان او و از جمله عقائد شلغنا
 اینکه ضد حق را خدا خلق نمود تا فضیلت حق معلوم کرد و مثلا ابلیس خلق شد برای کلا

بنام

تایخ حال شلجی

بردم و خلق شد برای دلالت بر علی و هم چنین در هر حق و باطلی و ضد حق چون دلیل است
حق افضل از حق شر و باطنی پس بلبس افضل استلزام و این از اسرار آری بدان روزگار
دارند از خویشا و باطنی و خام این ضد که ملعون هستند ظاهر افضل هستند باطنی و
یکفر از تابعین و شاعر بوده و اشعار گفته است و میگوید یا ایها الضد من علی ما الضد
ظاهر ولی بجهت یکسکه لعن میکنی کابده غصه خلاف و فدای از بر عهد که عمر نباشد
این کابده نزد ولی ظاهر که علی باشد ولی شر و باطنی و افضل از بر که سب از برای فضیلت
بعد میگوید لانه فردیلا کیتی متحد بکل واحد غایب التور والظلمی بعضی خدا کیفیت ندارد
بامر واحد متحد میشود گاهی در نور و گاهی در خلوت و خلول میکند ظاهر و گاهی در صفا و خلوت
میکند باطنی و شر و در تاریخ کامل ابن اثیر جلد هشتم ص ۱۱ و ص ۱۲ مذکور است
او تابعین و از امیر خاندان و از جمله میگوید شلجی و بنو اخی فاست و قد احدثت من غایب
فی الشیخ و الشیخ و خلول الا لوهیه فیه ناکه میگوید و کان من مذهب ان الله الاله الاول
الظاهر و کان يقول ان الله یحل فی کل شیء علی فیه ما یحتمل و انه حل فی آدم و فی ابلیس و فی علی بن ابی
طالب و ان ابی القریب رب الارباب و بوجه بعد و انه خلل الضد لیدل علی المسند و الدلیل علی
افضل من الحق ناکه میگوید یقولون ان الملكة کل من ملک نفسه عرف الحق و ان الحق من
و انما مدیم و النار الجهل هم و العبد عن مدیم و یقولون ان الحکمة الان ان یمنح الناس بالافح
نشانهم و لابد للفاضل منهم ان ینکح المفسول لیراج النور فیه و من امتنع من ذلك قطب الد
الذی بعد هذا العالم امره ان کان مدیم الشیخ و هذه المقالة فی مقالة النصیر و ان

و انما مدیم و النار الجهل هم و العبد عن مدیم و یقولون ان الحکمة الان ان یمنح الناس بالافح
نشانهم و لابد للفاضل منهم ان ینکح المفسول لیراج النور فیه و من امتنع من ذلك قطب الد
الذی بعد هذا العالم امره ان کان مدیم الشیخ و هذه المقالة فی مقالة النصیر و ان

تایخ حال شلجی

بردم و خلق شد برای دلالت بر علی و هم چنین در هر حق و باطل و ضد حق چون دلیل است
حق افضل از حق شر و باطنی است بل بر افضل است اندام و این از اسرار آری بدان روزگار
دارند از خویشتن و باطنی و خام این ضد که ملعون هستند ظاهر افضل هستند باطنی و
یکفر از تابعین و شاعر بوده و اشعار گفته است و میگوید یا ایها اللطیف من علی ما اللطیف
ظاهر الولی یعنی یکسپکه لعن میکنی کابده غصه خلاف و فدک را از دست عتبه که غریب باشد
این کابده نزد ولی ظاهر که علی باشد ولی شر و باطنی و افضل از آنکه سب از برای فضیلت
بعد میگوید لانه فردیلا کیتی متحد بکل واحد غایط النور و الظلمی یعنی خدا کیفیت ندارد
بامر واحد متحد میشود گاهی در نور و گاهی در مخلوط و خلول میکند ظاهر و گاهی در صفا و خلول
میکند باطنی و شر و در تاریخ کامل ابن اثیر جلد هشتم ص ۱۱ و ص ۱۲ مذکور است
او تابعین و از اشراف میباشند و از جمله میگوید شلجی و بنو اخی فاست و قد احدثت من غایب
فی الشیخ و التناخ و خلول الا لوهیه فیه تا آنکه میگوید و کان من مذهب ان الله الاله الاول
الظاهر و کان يقول ان الله یحل فی کل شیء علی فیه ما یحتمل و انه حل فی آدم و فی ابلیس و فی علی بن ابی
طالب و ان ابی الفرق رب الارباب و بینه بعد و انه خلل الضد لیدل علی المسند و الدلیل علی
افضل من الحق تا آنکه میگوید یقولون ان الملكة کل من ملک نفسه عرف الحق و ان الجنة من
و انهم مدیم و النار الجهنم و العذ عن مدیم و یقولون ان الحکمة الان ان یمنح الناس بالافح
نشانهم و لابد للفاضل منهم ان ینکح المفسول لیراج النور فیه و من امتنع من ذلك قطب الد
الذی بعد هذا العالم امره ان کان مدیم التناخ و هذه المقالة فی مقالة النصیر و انهم

و انهم مدیم و النار الجهنم و العذ عن مدیم و یقولون ان الحکمة الان ان یمنح الناس بالافح
نشانهم و لابد للفاضل منهم ان ینکح المفسول لیراج النور فیه و من امتنع من ذلك قطب الد
الذی بعد هذا العالم امره ان کان مدیم التناخ و هذه المقالة فی مقالة النصیر و انهم